

Dennis Priebe

Szemtől szemben az igazi
evangéliummal

Második kiadás

A mű eredeti címe: Face to Face with the Real Gospel

Írta: Dennis Priebe

Fordította: Kovács László

Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Bevezető

Ez a könyv először az 1980-as évek közepén jelent meg, amikor Desmond Ford és Robert Brinsmead neve gyakran hangzott el, mivel a hetednapi adventisták az egyházban zajló aktuális eseményekről beszéltek. Szóbeli és írásbeli előadásaik hatása jóval több volt, mint pusztán fodrozódás az adventizmus folyójának felszínén. A legtöbb egyháztag tudta, hogy az egyház vezetői elutasították Dr. Ford azon eszméjét, miszerint az 1844-es év nem a vizsgálati ítélet kezdetét jelöli, és azt is tudták, hogy lelkészi, illetve professzori megbízólevelét már visszavonták. Mivel jelentős számú fiatal lelkész elfogadta logikáját és az álláspontja védelmében felhozott bizonyítékokat, egyes csoportok elkülönültek a szervezett egyháztól, és „evangéliumi közösséggé” szerveződtek, míg néhány lelkész elhagyta az Adventista Egyházat, hogy más felekezetekben lelkészként és tanítóként szolgáljon. Természetesen módon nem volt csekély a zavar és a tanácstalanság az egyháztagok körében. Számos kérdés merült fel, és a mélyen gondolkodó emberek keresték az ezekre adható válaszokat.

Bár a legtöbben ismerték Dr. Ford „1844 elutasítását”, szinte egyáltalán nem esett szó azokról az alapvető okokról, amelyek erre a következtetésre vezették őt. Akadémiai szinten ugyan volt némi vita a megigazulásról vallott nézeteiről, de nem történt alapos elemzés sem a megváltásról, sem a hit általi megigazulásról vallott nézeteiről. A valóság azonban az, hogy a megváltásról alkotott nézetei alakították, sőt kényszerítették az 1844-es évről és a vizsgálati ítéletről szóló következtetéseit. Mivel ezek a felfogások alig kerültek elemzésre, szinte senki sem gondolt arra, hogy a hit általi megigazulásról alkotott értelmezése vezette őt a vizsgálati ítélet elutasításához.

Természetesen Dr. Ford evangéliumról alkotott felfogása nem volt újszerű. Ez a konzervatív protestánsok többségének általános, hagyományos nézetét képviselte, és kifejezett szándéka az volt, hogy az evangélium ezen értelmezését az Adventista Egyház fővonalú felfogásává tegye. Ez a könyv arra tett kísérletet, hogy összevesse az evangélikál evangéliumértelmezést (Ford felfogását) az adventista evangéliumértelmezéssel. E könyv szerzőjé-

nek meggyőződése az, hogy az adventista evangélium valóban egyedülálló a keresztény világban, és hogy a három angyal azon munkálkodik, hogy ezt az egyedülálló „örökkévaló evangéliumot” megossza az egész világgal.

Ez a könyv az evangéliumról szóló mű negyedik kiadása. Feltevődik a kérdés: Ha a könyv tárgya az 1980-as évek hit általi megigazulás körüli vitája volt, miért aktuális ma is? Azért, mert Dr. Ford evangéliumértelmezését akkoriban oly kevésbé vizsgálták meg, hogy sokan úgy vélték, szilárd talajon állnak, amikor elutasították a vizsgálati ítéletről szóló következtetéseit, miközben elfogadták az evangéliumról alkotott felfogását. Az evangélikál evangélium értelmezése az elmúlt húsz év során jelentősen megerősödött az adventista egyházban, és riasztó módon az adventizmus nagy részében fővonalú nézetté vált. Az evangélikál keresztényekkel való fokozott érintkezés és az egyházfejlődésre vonatkozó elképzeléseik átvétele miatt az evangélikál protestantizmus evangéliuma sok adventista számára rendkívül vonzóvá vált. Ez a könyv továbbra is annak a törekvésnek a része, hogy összehasonlítsa a népszerű keresztény evangéliumot az adventista (biblikus) evangéliummal. A könyv talán napjainkban még fontosabb, mint az 1985-ös megjelenésekor volt.

„Kérem, hogy az igazi evangélium álljon fel!”

Az elmúlt évek igen fájdalmasak voltak a hetednapos adventisták számára. Sokan közülünk még meg sem születtünk, amikor a 20. század elején panteista válság sújtotta az egyházat, és a szervezetünktől nagy nevű személyeket ragadott el. Az ezt követő évek során láttuk, hogy lelkipásztorok különféle okok miatt elhagyják a szolgálatot, de közülük csak kevesen távoztak azért, mert a hetednapos adventisták hite már nem egyezett meg személyes meggyőződésükkel. Most azonban fiatal, intelligens és lelkiismeretes lelkészeket látunk, akik ezt mondják: „Nem tudom tovább prédikálni az adventizmust anélkül, hogy bűntudatot ne érezzék a lelkiismeretemmel és a Bibliával szemben.”

A gyülekezet egyes tagjai észrevették, hogy a szószékekről egy másfajta adventizmust kezdenek hallani, olyat, amely teljesen összeegyeztethetetlen az advent küldetéssel és üzenettel. Mi történik szeretett egyházunkban? Lelkészek és laikus tagok egyaránt egyre mélyebb zavarodottságba kerültek. Mindkét oldalról hangos sortüzek dördültek el, miközben a középen állók azon töprengenek, miként dönthetnék el, kinek van igaza, vagy vajon nem lenne-e jobb csendben, a hátsó ajtón kiosonni az adventizmusból. Van erre válasz, vagy arra vagyunk ítélve, hogy tovább botladozzunk, miközben az egyház tovább szenved?

Meggyőződésem, hogy van oka annak a fájdalomnak, amelyet ma átélünk, ahogyan teológiai dilemmánkra is van megoldás. Azt mondják ugyanis, hogy egyházunkat az evangélium alapján kell megítélni. Én elfogadom ezt a kihívást. Az evangélium a kereszténység alapja, és evangélium nélkül a szombat megtartásának sem értelme, sem célja nincs. De mi az evangélium? Ez az a döntő kérdés, amely lelkészek, oktatók és laikus tagok lelkiismeretében visszhangzik.

Napjainkban az adventizmusban kétféle evangéliumot hirdetnek. Felvázolom ezeket, a kiinduló feltevésektől a következtetésekkig, abban a reményben, hogy ezáltal megmagyarázom, miért gyötör egyeseket lelkiismeret-furdalás a hetednapos adventisták tanításai miatt. Természetesen megfonom nevezni, hogy melyik evangéliumot tartom összhangban lévőnek a

Bibliával és az adventizmussal. De valószínűleg a legnagyobb jó, ami ebből származik az lesz, hogy világosan bemutatva az ellentétes álláspontokat, felkészültebbek legyetek a Biblia és Ellen White írásainak tanulmányozására, és eldönthessétek a két hitrendszer közül, melyik lesz *a ti evangéliumotok*. Mert végső soron ott kötünk ki, hogy bibliatanulmányozás és imádságon alapuló döntést kell majd meghoznotok.

Látjátok, a múltban viszonylag könnyű volt azonosítani a lázadó csoportokat, és megmaradni az adventizmus középútján. Nem sokan követték a Pásztorbot mozgalmat, vagy a reformadventistákat. Most azonban két evangélium létezik az adventizmus középútján is, ami megnehezíti a döntéshozatalt. Ez a helyzet az elmúlt harminc évben alakult ki az adventizmuson belül, és úgy gondolom, hogy a hetvenes évek végén és a nyolcvanas évek elején történt események elkerülhetetlenek voltak, és a sok évvel korábban elvetett magvak természetes következményeként alakultak ki. Amit egykor az igazság útjának tartottunk, amely egyenesen húzódott előttünk, arról az utóbbi időben kiderült, hogy kettős út, amely egyre inkább kétfelé ágazott, mígnem elvezetett bennünket ehhez a válságponthoz.

Az a mély meggyőződés, hogy ez a két út teljes mértékben összeegyeztethetetlen egymással, a kompromisszum vagy az összhang logikailag lehetetlen közöttük, és mindenkinek döntenie kell a két rendszer között. Most tekintsünk erre a két, az evangélium címére pályázó riválisra azzal a reménységgel, hogy az igazi evangélium képes lesz magabiztosan állva maradni.

A probléma bemutatása

Egy nemrég megjelent „Kivonulás az adventizmusból” című cikkben közzétettek egy listát száz adventista lelkész és oktató nevével, akik lelkiismereti okokból elhagyták az adventizmust. A cikkben a következő megjegyzés szerepelt: „Úgy tűnik, a felekezet azt a benyomást akarja kelteni, hogy kétségbeesetten próbál megszabadulni az »egyedül hit általi üdvösség« nemkívánatos tanítástól, és a Szentírás elégséges voltáról, mint egyedüli tanítási mércétől.” (Sharon Hereby, „Kivonulás az adventizmusból”, *Evangelica*, 1982. febr.; 23. o.) Ezek általános vádak. Lehetséges, hogy tudjuk konkrétan, mire utalnak itt?

Francais Campbell, a Dél-afrikai Unió egykori elnöke a következő szavakkal próbálta megfogalmazni a vita sajátos pontjait: „A felekezet soha nem volt képes világosan meghatározni álláspontját Krisztus ter-

mészetével, a tökéletességgel és az eredendő bűnnel kapcsolatban – olyan tanbeli pontokról, amelyek létfontosságúak a hit általi megigazulás világos megértéséhez. Ennek következtében az egyházon belül teológiák sokasága létezik, amelyek a tagokat teljes zűrzavarban tartják.” (uo.)

Úgy vélem, meglátása rendkívül pontos, és a problémáink mélyére hatol, amelyekkel küzdünk. Mert be kell vallanom, hogy e három kritikus kérdésben – a bűn, Krisztus természete és a tökéletesség – soha nem határoztuk meg hivatalosan hitünket. Így, mivel nem voltak egyértelműek és eltérőek a véleményeink e témákkal kapcsolatban, több mint negyven éve a bizonytalanság és a hiábavalóság teológiai pusztájában bolyongunk. Ráadásul, mivel ezekben a kérdésekben egymásnak ellentmondó nézetek jelentek meg, nem voltunk képesek világosan meghatározni üzenetünket és küldetésünket sem.

A következő sorokat Aagen Rendalen, egy norvég volt adventista szerkesztő írta: „Az 1950-es években az adventizmus figyelemre méltó nagytakarításba kezdett. Számos olyan tanítást, amelyek már régóta zavarták az adventista teológia egyes »puristáit«, nyilvánosan »eltették«. (a puristák olyan irányzat követői, akik téves módon igyekeznek egy nyelvből eltávolítani azokat az elemeket, amelyeket annak szerkezetétől idegennek tartanak). Ahogy az egyházban növekedett a bibliaismeret, és sokasodtak az evangélikál teológusokkal való kapcsolatok, számos adventista vezető kínosan érezte magát bizonyos tanítások miatt, amelyek túléltek a tizenkilencedik századot. Ezek közül a legjelentősebbek a két szakaszban történő engesztelés tana és a Krisztus bűnös emberi természetéről szóló tanítás voltak. (szerk. megj.: Ádám bűnesete utáni emberi természet, amelyet Krisztus isteni természetére öltött). A *Questions on Doctrine* című könyv 1957-es megjelenésével mindkét nézetet elvetették.

A tisztogatás folyamata az 1970-es évek elejéig tartott. Körülbelül abban az időben került támadás alá a végidőkben elérhető jellemzőkéről szóló hagyományos hit is, és úgy tűnt, ez is eltűnőfélben van. Az adventista hagyomány néhány védelmezőjének kétségbeesett erőfeszítései ellenére a Krisztus bűnbeesés utáni természetének tanítása és a megdicsőülés előtti tökéletesség tana lassan elsüllyedt. A bibliai bizonyítékok súlya egyszerűen elsöpörte azt a kevés lendületet is, ami még megmaradt.

Az 1980-as évekkel egy új, hatalmas méretű válsággal nézett szembe az egyház. Alapos vizsgálatnak vetették alá a szentély tanát, azt a tant, amit az adventizmus alapjának tartanak. Ugyanakkor Ellen White tekintélyét, mint kriptó-kanonikus prófétáét újraértékelték. (kriptó-kanonikus próféta = akit hallgatólágosan a kanonikus prófétákkal egyenrangúnak tekintenek).

Az adventista vezetőknek az 1950-es években az evanglikál egyházzal való kacérkodása lavinát indított el, amelynek hatásait nem lehetett előre látni. A hagyományos adventizmus kinézete gyökeresen megváltozott, ami identitásváltáshoz vezetett. Ma sokak számára magának a mozgalomnak a létjogosultsága is nyitott kérdéssé vált. Úgy érzik, ez már nem az az egyház, amelyhez egykor csatlakoztak. A tanbeli felsőbbrendűség, amelyet kezdetben az őket megtérítő evangélista hangsúlyozott, most úgy tűnik számukra, hogy már alig vonszolja magát. Valóban ez lenne »az egyetlen igaz egyház?« - kérdezik.” (Aage Rendalen, „Adventism: Has the Medium Becom the Message?” *Evangelica*, 1980. dec., 35. o.)

A cikket olvasva az az érzésem támad, hogy bár más nézőpontból, Rendalen tulajdonképpen azt mondta el, amit én is szeretnék elmondani, mert rávilágít azokra a problémákra, amelyek a vita alapját képezik, valamint ezeknek a problémáknak az elmúlt harminc évben lezajlott történeti fejlődésére. Ő valójában precízen rátette a pontot az „i”- re. Ezek azok a kérdések, amelyeket meg kell oldani, ha még van bármiféle remény arra, hogy az igazi evangélium állva maradjon. Szeretném megismételni a cikk egyik rendkívül fontos részét: „Az adventista vezetőknek az 1950-es években az evanglikál egyházzal való kacérkodása lavinát indított el, amelynek hatásait nem lehetett előre látni. A hagyományos adventizmus kinézete gyökeresen megváltozott.” Mennyire igaz ez!

Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a hetvenes évek végének és a nyolcvanas évek elejének állapota nem más, mint az ötvenes és hatvanas években elvetett magvak elkerülhetetlen aratása. Ezek a teológiai magvak gazdag és teológiai szempontból logikus terméssé váltak. Ez alatt azt értem, hogy bizonyos előfeltevésekből bizonyos következtetések szükségszerűen, sőt elkerülhetetlenül következnek, és sok adventista gondolkodó felismerte e következtetések gyakorlati megvalósításának szükségességét. Sőt, ezek az egymástól eltérő és egymással ütköző előfeltevések és következtetések jelenleg széles körben elfogadottak az adventista egyházon belül számos teológus, lelkipásztor és laikus tag körében.

Ez nem pusztán az adventizmuson kívüli és az adventizmuson belüli tanok konfliktusa. Mindkét hitrendszer jelen van és fejlődik a mai adventista egyházon belül. Vizsgáljuk meg közelebbről mindkét hitrendszer egyes elemeit!

A központi probléma

Az a központi probléma, amely meglátásom szerint mindkét hitrendszer irányát meghatározza, vagyis az egész vita alapja és kiinduló-

pontja, hogy mi a bűn. Végeredményben az evangélium lényege az, hogy megmutassa, hogyan szabadulunk meg a bűntől. A bűn miatt vagyunk elveszettek, és az evangélium az örömhír arról, ahogyan Isten megszabadít bennünket a bűntől. A legtöbben közülünk – talán egész életünk során – feltételezzük, hogy tudjuk, mi a bűn, ám mint minden olyan dolog esetében, amit vizsgálat nélkül adottnak veszünk, feltételezéseink valószínűleg megalapozatlanok, és újragondolásra, újbóli felülvizsgálatra szorulnak. Éppen ezen a ponton vádolták meg az adventizmust azzal, hogy homályos vagy akár téves meghatározásai vannak a bűnre vonatkozóan, ami hibás következtetésekhez vezetett a hit általi megigazulással kapcsolatban.

A kritikus kérdés a következő: Mi a természete annak a bűnnek, amelyért az embert bűnösnek tekintik, olyannyira bűnösnek, hogy a pokol tüzében kell meghalnia, ha Isten kegyelme nem menti meg? Nagyon pontosan kell meghatározni a bűn természetét, hogy világosan tudjuk mi az, és mitől ment meg bennünket az evangélium. Pontosan mi az, amit meg kell bocsátani nekünk? Miből kell meggyógyulnunk ahhoz, hogy megmeneküljünk az örök haláltól? Amikor orvoshoz fordulunk, abban reménykedünk, hogy ő pontosan meghatározza a minket kízó probléma természetét, mielőtt olyan kezelést vagy gyógyszert ír fel, amely meggyógyíthat. Ugyanez igaz a bűnre is. Tudnunk kell, mi a vétünk, hogy az evangéliumot alkalmazni tudjuk a betegségre.

Az evangélium meghatározása az „új teológiában” vagy a „reformáció teológiájában”

A bűn természete

Geoffrey Paxton „Az adventizmus megrázása” című provokatív könyvében azt írja, hogy a hetednapi adventisták 1888-ban azért nem fogadták el a hit általi megigazulást, mert elutasították az eredendő bűn történelmi tanítását. Paxton az eredendő bűnt a reformáció teológiájának alaptételeként azonosítja (98-114. o.)

Az eredendő bűn egyszerűen az a tanítás, mely szerint Ádám fiaiként és lányaiként születésünktől fogva bűnösök vagyunk Isten előtt. Természetünknel fogva bűnösök vagyunk, mielőtt bármilyen döntést hozhatnánk a jó vagy a rossz mellett. A kárhozzátásunk Ádámtól származik; bűnösök vagyunk az öröklött romlottságunk miatt. „A bűnös vágy bűn.” „A bűn azelőtt is bennünk volt, mielőtt ennek tudatában lettünk volna.” „Vétek

van a gonosz vágyakban még akkor is, ha az akarat visszatartja őket.” (Desmond Ford, „The Relationship Between the Incarnation and Righteousness by Faith” *Documents From the Palmdale Conference on Righteousness by Faith*, 28. o.)

E tanítás szerint a bűn és a véték az ember természetére vonatkozik, ezért az evangéliumnak figyelembe kell vennie azt a valóságot, hogy a véték az emberi természet része, amely nem változhat meg addig, amíg Krisztus második eljövetelkor új testet nem kapunk, amikor halandó testünk halhatatlanságba öltözik. E tanítás szerint a gyengeségek, a tökéletlenségek és a rossz hajlamok jelentik a bűnt. Érdekes és sokatmondó, hogy a reformátorok az eredendő bűn tanítását a predestinációra alapozták, amely azt tanítja, hogy Isten egyes embereket hagy szenvedni és meghalni bűnös és vétkes természetükben, míg mások esetében úgy dönt, hogy az evangélium által üdvözítő kegyelmében részesíti őket. Ez a két tanítás természetesen illeszkedik egymáshoz. Éppen ezért különös, hogy miközben a predestináció tanát ma sok keresztény elutasítja, az eredendő bűnt mégis továbbra is az evangélium helyes tanításának alapjául tekintik.

Krisztus természete

A következő lépést ebből az előfeltevésből kiindulva tesszük meg: Milyen emberi lény volt Krisztus, ha természete egyszerre volt valóban emberi, mégis büntelen? Ez a nézet nyilvánvalóan azt hangsúlyozza, hogy Neki makulátlan természettel kellett rendelkeznie, amely teljesen különbözik attól a természettől, amit te vagy én a születésünkkel öröklöttünk. Ezt az állapotot olykor „Ádám bűnbeesés előtti természetének” nevezik. E nézet híveinek egyes kijelentései segítenek tisztázni ennek jelentését: „Ahhoz, hogy Krisztus a második Ádám legyen, neki... büntelen emberi természettel kellett rendelkeznie.” „Annak tanítása, hogy Krisztusnak bűnös hajlamai voltak, azt jelenti, hogy Ő maga is bűnös volt, akinek megváltóra van szüksége.” (uo., 32. o.)

E tanítás szerint a bűnös természet vétket jelent Isten előtt. Ezért feltétlenül szükséges, hogy Krisztusnak semmilyen kapcsolata ne legyen a mi bűnös természetünkkel. De miként lehetséges ez, hiszen Krisztusnak emberi természetű anyja volt? Erre a következő a válasz: „Mária természete tökéletes természetté alakult át a mi Urunk Jézus Krisztus számára, éppen úgy, ahogyan kezdetben a Szentlélek a káoszt tökéletes világgá formálta.” (uo., 34., o.) Más szóval, Isten kijavította Mária genetikai hiányosságait, hogy tökéletes öröklődést adjon át Krisztusnak, amely teljesen különbözik attól az öröklődéstől, amelyet mi a szüleinktől kapunk.

A megigazulás

Az „új teológia” következő lépése a tapasztalatainkat érinti. A következőképpen hangzik az érvelés: mivel természetünknel fogva bűnösök vagyunk, és ezt a természetet a megdicsőülésig megőrizzük; mivel a megtérés után is bűnösök maradunk; és mivel még a jó cselekedeteinkben is vétkezünk (hiszen az önzés beszennyezi a legnemesebb szándékokat is, és még a bűn feletti győzelem cselekvésében is lehetünk bűnösök), ezért e felfogás szerint inkább a megigazulásra kell összpontosítanunk, nem pedig a megszentelődésre. Mindig a nekünk tulajdonított, rajtunk kívül álló megigazulásra kell tekintenünk, mivel bármi, ami belülről jön, az eredendő bűn és a rossz öröklődésünk által megrontott.

Ugyanezt a gondolatmenetet követve, az evangélium a megigazulás, Krisztus igazsága, amely nekünk van beszámítva. A hit általi megigazulás csak megigazítássá válik, míg a megszentelődés gyakorlatilag csak egy jó tanács. Ennek így kell lennie – mondják – mivel semmi abból, amit az eredendő bűn megrontott, nem vehet részt egy tökéletes hit általi megigazulásban. Így jogi értelemben igazak vagyunk, miközben a belső valóság alapján folyamatosan bűnösök maradunk. Ebben az esetben mindig Krisztus értünk végzett munkáját kell hangsúlyoznunk, nem pedig a Szentlélek bennünk végzett munkáját.

A tökéletesség

Végül, az „új teológiában” a bűnnek, mint romlott természetnek az alapfeltevése elvezet egy elkerülhetetlen következtetéshez a jellem tökéletességével kapcsolatban. Ha a fő vétek a természetünkben rejlik – abban a természetben, amellyel születünk –, és ha ezt a természetet halálunkig vagy a mennybe való elragadtatásig megőrizzük, akkor világossá válik, hogy nem kellene többé beszélnünk tökéletességről, arról, hogy úgy győzzünk, ahogyan Jézus győzött, vagy egy bűn nélküli életről, amilyen az Övé volt. Ha egész életünk során, lelki növekedésünk ellenére, amelyben egyre inkább Jézusban bízunk és egyre kevésbé saját erőfeszítéseinkben, hatvanéves korunkban éppoly bűnösnek találjuk magunkat, mint tizennyolc évesen, akkor az olyan kifejezések, mint a „jellem-tökéletesség” értelmetlenné válnak, és gyorsan ki kellene iktatni őket lelki szókincsünkéből.

Így az erkölcsi tökéletesség lehetőségének elutasítása ebben az életben az eredendő bűn tanának elkerülhetetlen következménye. Ugyanezt a gondolatmenetet követve, maga az erkölcsi tökéletesség elérésére irányuló

törekvés a legalizmushoz és a hit általi megigazulás tagadásához vezet. Még a próbaidő lezárulta után is Isten népének tagjai tökéletlenek maradnak hitben, reménységben és szeretetben. Mivel a „bűntelen” kifejezés egyetlen jelentése a teljesen tiszta természet, az „új teológia” szerint ez csak a megdicsőüléskor fog bekövetkezni.

A fenti sorok egy jól kidolgozott és gondosan megfogalmazott hitrendszer evangéliumát foglalják össze, amely az adventizmuson kívül és belül egyaránt megtalálható. Következtes a feltevéseitől a következtetésig, és úgy gondolom, hogy bárki, aki e rendszer alapfeltevéseiből indul ki, logikusan a következtetéseihez is el kell jusson. Ez az egyik oka annak, hogy az úgynevezett reformációs teológiája olyan vonzóvá vált sok régi adventista számára. Ha tehát logikusak akarunk lenni és követni akarjuk a Bibliát, vajon kénytelenek vagyunk-e elfogadni ezt az evangéliumértelmezést, nem hagyva magunknak más lehetőséget, mint hogy illogikusak és bibliaellenesek legyünk?

Hiszem, hogy az igazi evangélium, Jézus Krisztus és Pál evangéliuma, más előfeltevéseken alapul, és más következtetésekhez vezet. Hiszem, hogy ez az egyetlen evangélium, amely megfelelően kezeli az Isten és Sátán közötti nagy küzdelmet. Hiszem, hogy ez az egyetlen evangélium, amely bizonyosságot és reménységet ad a Hetednap Adventista Egyháznak és minden más embernek, aki felteszi a jól ismert kérdést: „Mit kell cselekednem, hogy elnyerjem az örök életet?” A következőkben röviden összefoglalom a másik evangéliumértelmezést, amelyet az Ószövetség megígért, és amely az Újszövetségben teljesedett be.

Az evangélium az adventizmus meghatározása szerint

Ennek az evangéliumnak a premisszája az, hogy az Isten és Sátán közötti kozmikus küzdelem lényege a szabad választás kérdése körül forog, valamint azon a kérdésen, hogy Sátán hamisan mutatta-e Istent vádló állításaiban, vagy sem. Isten hatalmas kockázatot vállalt az univerzum tekintetében, hogy megvédje a szabad választás szabadságát, és lehetőséget adjon a teremtett lényeknek arra, hogy megítéljék: vajon valóban olyan-e, amilyennek Sátán állította Őt.

Miért engedte meg Isten a bűn nyomorúságát? Azért, mert a kikényszerített engedelmességnek nincs értéke, és mert a bűn lehetőségének fenn kellett állnia ahhoz, hogy az igazság valóban lehetséges legyen. Miután Ádám vétkezett és elveszítette a szabad választás szabadságát, Jézus – „a Bárány, aki megöletett a világ megalapítása óta” (Jel 13:8) – felajánlotta,

hogy eljön erre a földre, tisztázza ezeket a kérdéseket, és második esélyt ad az emberiségnek. A bűn agóniája pedig addig nem ér véget, amíg Sátán önként le nem borul, és meg nem vallja Jézust Úrnak. Ez azt jelenti, hogy az univerzum legnagyobb tragédiája Sátánnak az Istennel szembeni vádja, ami minden bűnnél nagyobb tragédia. Így a megoldandó kérdés az, hogy a bukott és az el nem bukott lények kinek az oldalán fognak állni ebben a nagy küzdelemben: Isten vagy a Sátán oldalán. Ez pedig azt jelenti, hogy az evangélium soha nem alapulhat semmiféle predestináción, amely lényegében figyelmen kívül hagyja az ember jogát arra, hogy Isten mellett vagy ellene döntsön. Az evangélium szilárdan a szabad választás alapjára épül – két rendkívül fontos szóra az Isten és Sátán közötti nagy küzdelemben.

A bűn természete

Ismét döntéshelyzetbe kerülünk a bűn természetét illetően. Lényegét tekintve a bűn nem az, ami az ember, hanem az, amivé *választása* által lesz. A bűn akkor történik meg, amikor az értelem *beleegyezik* abba, ami kívánatosnak tűnik, és ezáltal megszakítja kapcsolatát Istennel. A vétekről úgy beszélni, mint örökölt természet annyit jelent, mint figyelmen kívül hagyni a felelősség lényeges elemét. Csak attól a pillanattól kezdve tekintetünk bűnösnek, amikor akaratunk egyesül az emberiség Isten elleni lázadásával, és tudatosan szembefordul Isten akaratával.

A bűn az ember életét érinti, az Istennel szembeni lázadását, tudatos engedetlenségét, valamint azt az eltorzult kapcsolatot Istennel, amely ebből a lázadásból fakad. A bűn inkább az ember akaratával kapcsolatos, mint a természetével. Ahhoz, hogy a bűnért való felelősségnek egyáltalán legyen értelme, el kell ismernünk, hogy a bukott emberi természet önmagában nem teszi az embert elkerülhetetlenül bűnössé. Az elkerülhetetlenség és a felelősség két olyan fogalom, amely kölcsönösen kizárja egymást az erkölcsi szférából. Így a bűn úgy határozható meg, mint tudatos választás az Isten elleni lázadásra gondolatban, szóban vagy cselekedetben. „Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak!” (Jak 4:17) Az Újszövetség evangéliumában a bűn meghatározása ez: tudatos döntés arra, hogy bukott természetünket Isten akaratával szemben gyakoroljuk.

Krisztus emberi természete

Erre az alapra építve most Krisztus természetére térünk rá, arra a természetre, amelyet őseitől örökölt, amikor emberré lett. Ha a bűn nem

természet, hanem választás, akkor Krisztus örökölhette az elesett természetünket anélkül, hogy bűnössé vált volna. Bűntől mentes maradt, mert tudatos választása mindenkor az Isten iránti engedelmesség volt, és soha nem engedte, hogy örökölt természete uralja döntéseit. Krisztus örökölt természete pontosan ugyanaz volt, mint a miénk, anélkül, hogy szükség lett volna bármiféle különleges isteni beavatkozásra annak megakadályozására, hogy az emberi bűnösség Máriától Jézusra átszálljon. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak... Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.” (Zsid 2:14-17)

Krisztus önként vállalta a megaláztatást, hogy leereszkedjen nemcsak az ember bűnbeesés előtti természetének szintjére, hanem arra a szintre, amelyre az ember süllyedt Ádám bűnesete óta. Amikor Jézus itt volt a földön, az ember nyilvánvalóan már nem volt Ádám bukás előtti állapotában, ezért sokkal radikálisabb lépésre volt szükség ahhoz, hogy Ádám bukásának következményeit le lehessen győzni. Krisztusnak le kellett ereszkednie abba a mélységbe, ahová az emberiség évszázadok óta süllyedt, hogy személyében az emberiség felemeltethessen bukásának mélységeiből egy új élet szintjére – arra az életre, amelyre az emberek egykor teremtve lettek. Jézusnak a legnagyobb magasságokból a legnagyobb mélységekbe kellett leereszkednie, hogy minket felemelhessen.

Ha Jézus tökéletes a bukástól érintetlen emberi természetet vett volna magára, nem érezhetett volna együtt az emberrel szükségleteiben. Ha Jézus bűnbeesés előtti emberi természetet vett volna fel, akkor a bűn miatt nagy szakadék keletkezett volna közte és az ember között. Pontosán az elesett természetet kellett képviselnie Isten előtt. Azért a bukott bűnösök mellett állt, hogy közbenjárjon a bűnös emberek és a szent Isten között.

Ha Jézus tökéletes emberi természetet vett volna magára, akkor áthidalta volna a szakadékot Isten és a büntelen Ádám között; ám az Isten és a bukott emberiség közötti szakadék még mindig áthidalatlan maradt volna. Ha Krisztus osztozott az emberi bukott természetben, akkor közbenjárói munkája hidat épít a bukott ember és Isten közötti szakadék fölé. Csak úgy lehetett Megváltónk, hogy teljesen azonosult velünk, mélyen belépve helyzetünkbe. Az ellenség megkérdőjelezett volna minden más természetet, amely eltér az egész emberiség által örökölt bűnös természettől, és vádja befolyásolta volna az egész világegyetem gondolkodását.

Érdemes megjegyezni, hogy Krisztus emberi természetének ez a megértése volt az, amelyet A.T. Jones és E.J. Waggoner is határozottan képviselt az 1888-as, hit általi megigazulásról szóló üzenetben, amelyet

Ellen White oly erőteljesen támogató. Valójában Krisztus életének ez az értelmezése adta üzenetük erejét: Jézus Krisztus elesett emberi természetben hűséges maradt Istenhez.

A megigazulás

Innentől kezdve az evangélium üzenetét személyes tapasztalatunkkal összefüggésben vizsgáljuk. Az evangélium az Isten jelleméről szóló örömhír, arról, hogy Ő megbocsát és helyreállít bennünket. Az evangélium (1) Isten kijelentése, hogy Krisztus érdemei által igaznak nyilvánít bennünket, és (2) ígérete arra, hogy helyreállítja bűnös életünket, úgyhogy fokozatosan az Ő képmására formálódjunk. Az evangélium egyszerre foglalkozik a jogi ítélettel és az átalakító hatalommal. A Krisztussal való egyesülés a hit kulcsa, amely által a megigazulás megvalósul. Az evangélium magában foglalja a megigazulást – a Krisztussal való hit általi egyesülést, amelynek alapján igaznak nyilvánítatunk – és a megszentelődést – az átalakulást, amelynek célja, hogy a Szentlélek ereje által egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá váljunk, és amelynek alapján igazakká tétetünk.

A tökéletesség

Csak ebben az összefüggésben tud az evangélium kényelmesen és biblikusan beszélni a keresztyény tökéletességről, amely egyszerűen azt jelenti, hogy hagyjuk Istennek teljes mértékben elvégezni bennünk a maga munkáját, miközben hit által egyre inkább tőle függünk. Ez nem a tökéletesség szélsősége. Ez nem kísérlet arra, hogy elég jók legyünk ahhoz, hogy megfeleljünk Istennek, vagy ahhoz, hogy üdvözlünk; nem a bűnös természetünk lecserélése; sem a belső jóságunkra való támaszkodás.

A bibliai tökéletesség a bűn feletti teljes győzelem, amikor a Krisztus hatalma iránti teljes engedelmségünk által a bűn annyira visszataszítóvá válik számunkra, hogy többé már nem vágyakozunk megsérteni Isten akaratát. Ha a bűn a tudatos döntésünk arról, hogy gondolatban, szóban vagy cselekedetben fellázadunk Isten ellen, akkor büntelennek lenni azt jelenti, hogy nem lázadunk többé ellene gondolatban, szóban vagy cselekedetben. A bibliai tökéletesség elsődleges célja nem az, hogy minket megmentsen, hanem hogy Krisztust megdicsőítse; nem a bűnös természetünk eltávolítása, hanem annak uralása a Krisztussal való kapcsolat által; nem statikus állapot, hanem folyamatos növekedés és taníthatóság. A tökéletesség nem tesz bennünket tudatosá saját belső szentségünkről, hanem a Krisztustól

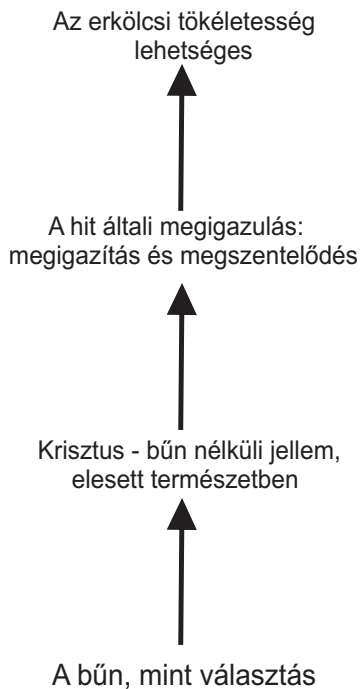
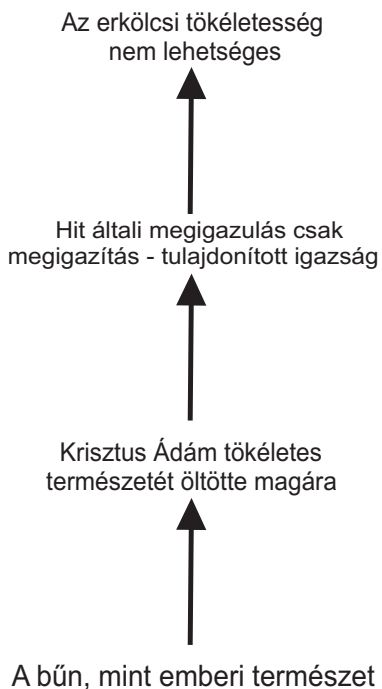
való függés örömét adja, hogy Krisztustól függjünk, aki kegyelmét és erejét adja nekünk. A tökéletesség nem a kísértésektől való megszabadulást jelenti, hanem az azoknak való engedés megtagadását. Nem önmagában álló jószág, hanem teljes függés, amelyben semmi közünk nincs többé a lázadáshoz.

Ez az evangélium kijelenti, hogy a bűnös természetben lehetséges feddhetetlen jellemet formálni. Az evangélium célja a bűn megsemmisítése. Ennek megfelelően a cél az erkölcsi tökéletesség elérése, és a cél elérésének módszere a Krisztusban való maradás. Csak az ilyen értelemben vett tökéletesség adhatja meg az adventüzenetnek azt az erőt, amelyre szüksége van. Egy ilyen megértéshez gyakran kitartó imádság szükséges. Tudjuk-e, mit jelent Istennel küzdeni, ahogyan Jákób küzdött? Vajon lelkünk vágyik-e Istenre teljes erővel és elszántsággal? Kapaszkodunk-e rendíthetetlen hittel az „igen nagy és becses ígéreteiben, hogy azok által isteni természet részeseivé legyünk, kikerülve azt a romlottságot, amely a kívánság miatt van a világban”? (2Pét 1:4)

Következtetés

Ez tehát az a két evangélium, amelyet az adventizmusban hirdetnek. Értitek, hogy miért nem illik össze ez a két rendszer? Felismertétek-e, hogy lehetetlen kompromisszumot kötni közöttük, és hogy mindenkinek személyes döntést kell hoznia ebben a kérdésben? Egyéni tanulmányozásra és imádságra buzdítalak benneteket, hogy tudjátok, mit hisztek és miért, hogy helyesen tudjátok kezelni az igazság beszédét. Döntéseinket jól tájékozottan és a Szentlélek vezetése alatt kell meghoznunk, hogy megállhassunk az utolsó napok próbáiban, annál is inkább, mivel tudjuk, hogy Isten mindent vizsgáló tekintetének kell megpróbálnia lelkiismeretünket, hogy kiderüljön: döntéseink őszinték voltak-e, vagy esetleg számvetésünk után a könnyebb utat kerestük. Adja Isten, hogy az örömhír valóban az Ő örömhíre legyen, és ne emberi találmány.

A bűnről szóló tanítás gyümölcse a kétféle evangéliumban:

Mi a bűn?

A hit általi megigazulás valószínűleg a legfontosabb bibliai téma, és az üdvösség módjáról szóló minden vita alapját képezi. De mi a hit általi megigazulás, és milyen kapcsolatban áll az evangéliummal? Az adventista egyházon belül sok vita folyik ezekről a kérdésekről. Sokatmondó, hogy e kérdések megvitatása során visszavezetnek bennünket egy olyan témához, amely úgy tűnik, minden más téma alapját képezi - nevezetesen a bűn meghatározásához.

Mi a bűn? Miért foglalkoztat bennünket egy olyan téma, amely ennyire negatívnak tűnik? Egyszerűen azért, mert a hit általi megigazulásra vonatkozó következtetések attól függenek, hogyan határozzuk meg a bűnt. Miért bűnös az ember? Miért ítéli el Isten az embert? Miért mondja Isten, hogy az embernek a pokol tüzében kell elvesznie? Az, amit a bűnről hiszünk, hatással lesz minden más döntésünkre is, amely a hit általi megigazulással kapcsolatos.

Talán újra kellene vizsgálnunk a feltételezéseinket, és magunknak kellene eldöntenünk, hogy mit is értünk valójában a *bűn* szó alatt. Mindannyian tudjuk, hogy vétkeztünk, de milyen értelemben? Amint korábban is mondtuk, amikor orvoshoz megyünk, először fel kell állítania a diagnózist, és csak azután írhatja fel a megfelelő gyógymódot. Ugyanígy nekünk is pontosan tudnunk kell, mi a baj az életünkben, mielőtt Jézus megmenthetne bennünket minden problémánkból - a bűnből. Ismernünk kell annak a betegségnek a természetét, amelyből meg akar gyógyítani bennünket.

Vizsgáljuk meg tehát újra azt a bűnt, amely a világ összes baját okozta! Tudjuk, hogy Ádám tudatosan döntött a bűn mellett. Tudjuk, hogy döntése miatt vált bűnössé. De mi a helyzet velünk? Vétkesek vagyunk Ádám bűne miatt, amiért utódaiként születünk? Vagy azért vagyunk vétkesek, mert úgy döntöttünk, hogy megismételjük az ő bűnét?

Ez visszavezet bennünket a bűn természetéről szóló kérdéshez. Mit kell az evangéliumnak megbocsátania és meggyógyítania? A megoldandó alapkérdés a következő: milyen természetű az a bűn, amely miatt az ember

vétkesnek számít, olyannyira vétkesnek, hogy ha Isten nem bocsát meg neki, akkor a pokol tüzében fog elpusztulni? Mi *annak* a bűnnek a természetete?

A bűn, mint természet

Egy pontos meghatározással kell kezdenünk. Az évszázadok során számos meghatározás született a bűnről. Egyesek azt gondolják, hogy a vétkünkből az eredendő bűn elkerülhetetlen eredménye. E felfogás szerint az eredendő bűn nem Ádám tudatos döntése a bűnre, hanem az az állapot, amelybe Ádám bűne miatt beleszületünk. Következésképpen, az ő bűne miatt bűnösnek születünk. Bár az eredendő bűn kifejezést sok teológus használta, talán nem ártana eltávolodnunk tőle, és arról beszélnünk, ami valójában mögötte rejlik. Néha a teológiai fogalmak inkább összezavarják a dolgokat, mint kitisztáznák azokat. Mit jelent valójában ez a fogalom?

Az eredendő bűn többféleképpen határozható meg. Egyesek szerint azért vagyunk bűnösök, mert Ádámtól örököltük a bűnt. Mások azt mondják, hogy bűnösök vagyunk, de nem azért, mert vétket öröklünk, hanem azért, mert Ádám fiai és leányai vagyunk, és így vétkesnek számítunk, mert egy bukott fajba születünk. Így Ádám vétke nekünk tulajdoníttatik.

Más állítás szerint nem azért vagyunk vétkesek, mert a bűnt örököltük, sem a nekünk tulajdonított vétkek miatt, hanem azért, mert Istentől elszakítva születünk. Elidegenedve jövünk a világra, és ez az elidegenedés a vétkünket jelenti. Egyesek még azt is állítják, hogy nem személyesen vagyunk vétkesek, hanem egy bukott faj részeként vagyunk elítélve.

E felfogások közös eleme az, hogy bűnösök vagyunk, illetve elítéltek, pusztán azért, mert az emberi fajba születünk bele. Tehát bármilyen formában is jelenjenek meg ezek a különböző nézetek, egy dolog világos: a vétket vagy a kárhozatot a természetünkkel együtt örököljük. A vétkünkből a bukott természetünkben rejlik.

Ezenkívül azt is mondják, hogy életünkben kétféle bűn van: (1) bűnösök vagyunk azért, hogy beleszületünk a bukott emberi fajba, és (2) bűnösök vagyunk a saját bűneink, döntéseink, személyes lázadásunk miatt is. Mindkettő bűn. Így bár a bűnnek két aspektusa van - a bukott fajba való beleszületésünk, valamint a lázadó döntéseink - már a születésünk miatt el vagyunk ítélve, *mielőtt* még dönteni tudnánk. Ez az eredendő bűn alapmeghatározása. Ádám bűne miatt már születésünktől fogva bűnösnek és elítéltnak számítunk. Ennek a nézetnek a következményeit a következő kijelentések fejezik ki: „A bűn bennünk van, még mielőtt ennek tudatában

lennék.” „Bűn van a gonosz vágyakban, még akkor is, ha akaraterőnkkel ellenállunk nekik.” „A bűn az öröklött természetünk, annak összes következményével együtt.”

E meghatározás szerint a bűn már azelőtt jelen van bennünk, hogy választani tudnánk, vagy mielőtt bármiféle ismeretünk lenne a bűnről. A bűn már azelőtt bennünk van, hogy értelmünk lenne, vagy képesek lennénk választást tenni a jó és a rossz között. A bűn azért van bennünk, mert egy bukott világba születtünk.

Kálvin János, az egyik legnagyobb teológus ezt mondta a bűnről és a vétkekről: „Mindnyájan ... a bűn szennyétől beszennyezve jövünk a világra. ... Isten szemében mindnyájan beszennyezett és tisztátalanok vagyunk. ... A szülők romlottsága átszáll gyermekeikre. ... Kezdetektől fogva mindenki romlott. ... *A véték maga a természetünk.*” Kálvin azt mondja, hogy természetünk öröklött torzulását és romlottságát Pál bűnnek nevezi. „Még a csecsemők is szenvednek, akik anyjuk méhétől kezdve hozzák magukkal a kárhozatot ... saját tökéletlenségük miatt.” Természetesen ez utálatosság Isten szemében, mert Ő nem ítél el senkit anélkül, hogy vétkes lenne. „Az ember egésze ... annyira el van árasztva ... hogy egyetlen része sem marad érintetlen a bűntől, és ezért minden, ami belőle származik, bűnnek számít. ... Az emberek romlottnak születnek... mindannyian természetünknel fogva bűnösök vagyunk.” (John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, vol 2, ch.1/ p. 5,6,7,8,9,10,27.)

Érthető, hogy a bűnről alkotott ilyen felfogás mellett miért tartja szükségesnek a Római Katolikus Egyház, Luther Márton és Kálvin János a gyermekkeresztséget. Ha valaki természete szerint bűnös, akkor rendkívül fontos, hogy közvetlenül a születése után megkereszteljék, hogy bűnei lemosódjanak, és megtisztuljon születésének vétkeitől. A gyermekkeresztség nagyon fontos azok számára, akik hisznek az eredendő bűn tanában. Így Luther Márton és Kálvin János határozottan kiállt a gyermekkeresztség szükségessége mellett. A gyermekeket születésük után minél hamarabb meg kell keresztelni, és megtisztítani az öröklött bűntől. Kálvin és Luther egyaránt egyetértettek ebben, és elfogadták az eredendő bűn tanát úgy, ahogyan azt Szent Ágoston értelmezte.

Luther és Kálvin is hitt a predesztináció tanában, amelyet szintén Ágostontól tanultak. Ágoston hitt abban, hogy Isten minden embert eleve elrendel vagy az üdvösségre, vagy a kárhozatra. Luther Márton és Kálvin János követte ezt a tanítást, és a hit általi megigazulás tanát a predesztináció előfeltevésére alapozták. Logikai szempontból az eredendő bűn tanítása illeszkedik a predesztináció tanához.

Van egy másik aspektusa is annak a hitnek, hogy a bűn örökölt természet. Amikor Ádám vétkezett, elvesztette azt a képességét, hogy ne vétkezzen, és számára már csak a vétkezés maradt lehetőségként. Ádám minden döntése bűnös természetű volt. Így Ádám a bűnesete után már csak vétkezni volt képes és mi, mint a bukott emberi faj tagjai, ugyanebben az állapotban vagyunk. Valójában az egyetlen dolog, amit tehetünk, az a vétkezés, és Istennek nincs más dolga, mint megbocsátani a bűneinket.

Azt szeretném hangsúlyozni, hogy ez a tanítás sokféleképpen meghatározható. Mindazonáltal az alap gondolat, amely minden ilyen meghatározásban közös az, hogy bűnösnek születünk. Bűnösnek vagy elítéltnek születünk, pusztán azért, mert Ádám családjához tartozunk.

Talán nem árt, ha röviden felidézzük Emil Brunner válaszát erre a tanításra: „Így az az egyházi tanítás, amely teljes egészében Ádám bukásának eszméjére és az ő bűnének a következő nemzedékekre való átvitelére épül, egy olyan módszert követ, amely semmiképpen sem biblikus. Még a Róma 5:12 verse sem, amely kivételnek tűnik, és amelyet Ágoston ideje óta a keresztény teológia „locus classicus”-nak (klasszikus esetnek) tekintett, nem támasztja alá Ágoston nézetét, amelyet a következő nemzedékek követtek. Mert Pál itt nem azt próbálja megmagyarázni, hogy mi a bűn; sőt, a Róma 5. fejezetben nincs semmi, ami a bűn természetét írná le.” „Az eredendő bűn elmélete, amely Ágoston óta az emberről szóló keresztény tanítás standard elmélete, teljesen idegen a Bibliától.” „A bűnt először is cselekedetként kell felfogni, vagyis bukásként, egy aktív elszakadásként az isteni eredettől, egy aktív eltávolodásként az isteni rendtől... A bűn egy *tett*, egy *cselekedet* – és ez az első dolog, amit a bűnről el kell mondani. Csak másodsorban mondhatjuk, hogy ez a cselekedet mindig és egyúttal egy állapot, egy cselekvő lét, egy olyan állapot, amelyben nem tehetünk másként, a rabság állapota.” (Emil Brunner, *The Christian Doctrine of Creation and Redemption*, 98,99,103,109. o.)

Szeretném hangsúlyozni, hogy azok az állítólagos bizonyítékok, amelyek az eredendő bűn tanát hivatottak alátámasztani – bárhogyan is magyarázzák, akár örökléssel, akár tulajdonítással vagy elszakadással – nem alkotnak olyan világos bibliai tanítást, ahogyan azt egyesek gondolják. Van legalább még egy másik módja is annak, hogyan értelmezzük azokat az igéket, amelyeket e nézet alátámasztására használnak az eredendő bűnnel kapcsolatban.

A bűn, mint a választásunk eredménye

Most összpontosítsuk figyelmünket a bűn második meghatározására,

mely szerint a bűn a választásunk következménye! Ebben a meghatározásban sok olyan dolgot meg fogunk ismételni, ami az eredendő bűn különböző meghatározásaiban már elhangzott.

Hisszük, hogy Ádám eredeti természetében semmi sem készítette őt az Isten elleni lázadásra. Egyetlen vágy sem fordította szembe Isten akaratával. Ádám számára teljesen természetes volt a jót cselekedni, és teljesen természetellenes volt a rosszat tenni. A bukással azonban valami megváltozott Ádám természetének legbelső, legintimebb részében. A bukás hajlamossá tette Ádámot a rosszra. Természete eltorzult és megváltozott, és most már azt kívánta, amit korábban gyűlölt volna: hogy fellázadjon Isten ellen. Ádám számára természetessé vált a vétkezés. Többé nem volt természetes a jót cselekedni.

Amikor tehát azt állítjuk, hogy Ádám bukott természetét örököltük, meg kell értenünk ennek az állításnak a teljes jelentését. Ádámtól gonzságot, gyengeséget és romlottságot öröklünk. Ugyanazokkal a vágyakkal rendelkezünk, amelyek Ádámot is jellemezték bűnös állapotában. Arra vágyunk, hogy rosszat tegyünk; arra vágyunk, hogy fellázadjunk Isten ellen. Nehéznek találjuk, hogy azt tegyük, ami jó. Természetesebb számunkra a rossz. Azt hiszem, ha őszinték lennénk önmagunkhoz, be kellene ismernünk, hogy gyakran mi magunk vagyunk a saját kísértőink. Nincs szükségünk arra, hogy Sátán állandóan a nyomunkban járjon, és különféle gondolatokkal kísértsen bennünket, mert nagyon is képesek vagyunk saját magunkat kísértetni. A saját természetünk vezet minket rossz útra. Úgy tűnik, hogy az önzés áll életünk gyökerénél, és arra ösztönöz, hogy olyan dolgokat tegyünk, amelyekről tudjuk, hogy nem kellene megtennünk. Így Ádámtól olyan negatív hajlamokat öröklünk, amelyek a rossz cselekvésére vezetnek bennünket.

Az egyik különbség e meghatározás és az előző között az, hogy nem örököljük a vétket vagy a kárhozatot. Mindazt örököljük, amit Ádám át tudott adni nekünk. Hajlamokat, készítetéseket, vágyakat öröklünk, és olyan állapotban születünk, amilyenek Isten nem szánta az embert. Ez a meghatározás kimondja, hogy a bűn a személyes választás által jön létre; maga a bűn nem öröklődik. De amikor úgy döntünk, hogy fellázadunk az ellen a kötelesség ellen, amelyet ismerünk, akkor válunk bűnössé. Meg kell hoznunk ugyanazt a döntést, amelyet Ádám hozott meg - a döntést, hogy fellázadunk Isten ellen - és csak ekkor válunk bűnössé.

El kell ismernünk azt a tényt, hogy a bűnös természet megkönnyíti a vétkezést - segít bennünket a bűnös döntések meghozatalában. Amit azonban hangsúlyozni szeretnék, az az, hogy akkor válunk bűnössé, amikor

ezeket a döntéseket meghozzuk, nem pedig azelőtt. Ezért úgy gondolom, gondosan különbséget kell tennünk a rossz és a vétek fogalmai között.

A bűn két alapvető meghatározását már felvázoltam. A hit általi megigazulás kérdését másként fogjuk értelmezni attól függően, hogy a bűn melyik meghatározását választjuk. A megigazulással és a megszentelődéssel kapcsolatos döntéseink attól függenek majd, mit hiszünk a bűnről.

A rossz és a vétek

Ha a bűnt a választásunk eredményeként akarjuk meghatározni, különbséget kell tennünk a rossz és a vétek között. A mai világban sok a rossz, még az állatvilágban is. Mégsem tulajdonítunk vétket minden rossz dolognak, ami történik.

Az egyik kedvenc szemléltetésem a házimacskáról szól. Szeretjük azokat a macskákat, amelyek az ölünkbe vagy a lábunkhoz fészkelik magukat, akik szeretik, ha simogatják őket, akik várják a tányér meleg tejet. De néha elfelejtjük, hogy ezeknek a háziállatoknak más tulajdonságaik is vannak. Észrevették már, hogy a macskák nem kegyelmeznek a következő evésükhöz elkapott egereknek? Amikor sikerül megfogniuk egy egeret, nem ölik meg azonnal, hanem játszanak vele. Valójában addig kínozzák, amíg az egér számára fizikailag lehetetlenné válik a menekülés, és végül feladja.

Mit tennénk egy olyan emberrel, aki ugyanúgy kínozna egy állatot vagy egy embert? Valószínűleg a legsúlyosabb bűncselekményben találánánk vétkesnek, és életfogytiglani börtönbüntetésre ítélnénk. De mit teszünk azzal az állattal, aki ezt teszi - a saját macskánkkal? Azt mondjuk: „ilyen az élet”. Nem jó, hogy az egér szenved, de a macska sem vétkes ezért, amit tesz. Így, bizonyos cselekedeteket rossznak minősítünk, de a bűn természetes következményének tekintjük őket, míg más rossz cselekedetek esetén az embert bűnösnek tartjuk.

Most vetítsük ugyanezt az emberre! Ha miközben kalapáccsal beleverünk egy cölöpöt a földbe, és megkérünk egy barátunkat, hogy tartsa meg a cölöpöt, megtörténhet, hogy véletlenül melléje ütünk és eltaláljuk a barátunk ujját. Az ujjá fájna, bevérzik, és valószínűleg időbe telne, amíg meggyógyulna; de gondolom, hogy barátunk nem személyes bűnnel vádolna minket, hanem egy szerencsétlen balesetnek tekintené.

Haladjunk tovább! Ha a gyermek fegyverrel játszva véletlenül rálőne a testvéreire, elvinnénk tőle a fegyvert, és gondoskodnánk arról, hogy a jövőben a lőfegyverek jobban el legyenek zárva. A gyermeket nem ítélnénk el, és nem mondanánk őt bűnösnek. De ha egy húszéves ember fogta volna

ugyanazt a fegyvert, akkor azonnal sok kérdés merülne fel. Mindenekelőtt azt akarnánk megtudni, hogy vádolható-e szándékossággal vagy nem.

Van tehát különbség a rossz és a vétesség fogalma között. A „rossz” szó egyszerűen azt foglalja magában, ami rossz, negatív vagy helytelen, a bűn következményeit egy megátkozott világban. A vétek viszont a rossz gondolatokért vagy tettekért fennálló erkölcsi felelősségre vonatkozik.

Azt mondom tehát, hogy mind a növényvilág, mind az állatvilág tele van a bűn következményeivel és a rosszal, mégsem ítéltetnek el, és nem is üdvözítettnek Istentől, mert nincs erkölcsi értékekre vonatkozó ismeretük. Csak az ember rendelkezik erkölcsi értékek ismeretével, és ezen ismeret alapján tekinthető bűnösnek minden rossz cselekedete miatt. Ha elfogadjuk, hogy a bűn a mi választásunk eredménye, akkor határozott különbséget kell tennünk a rossz és a vétek között. A vétek előzetes ismeretet és szándékos lázadást feltételez. Arra utalok, hogy Isten ítélete *mindig* az ember előzetes ismeretén alapul. Jakab apostol világosan leírta: „Aki azért *tudna* jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jak 4:17)

Eredmény és büntetés

Most meg kell próbálnunk igazolni azt a feltevést, hogy különbség van a rossz és a vétek fogalma között. Az 1Móz 2:17 versben az Isten elleni lázadásra nagyon világos és pontos büntetés van kiszabva. Isten azt mondta Ádámnak: „De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” Kissé zavarba ejt bennünket ez az ige, mert teljesen világos, hogy amikor Ádám evett abból a gyümölcsből, amelyet Éva adott neki, nem halt meg azon a napon.

Ezért szoktuk néha azt mondani: „nos, elkezdett meghalni”. De a héber szöveg egyszerűen így hangzik: „amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” A „bizony meghalsz” fordítás is helyes. Akkor miért nem halt meg Ádám azon a napon? „Miért nem hajtották végre rajta a halálbüntetést? Azért, mert váltságdíj találtatott. Isten egyszülött Fia önként magára vette az emberi bűnt, és engesztelést szerzett a bukott emberi nemzetségért.” (Ellen White, *Comments, S.D.A. Bible Commentary*, 1., 1082. o.)

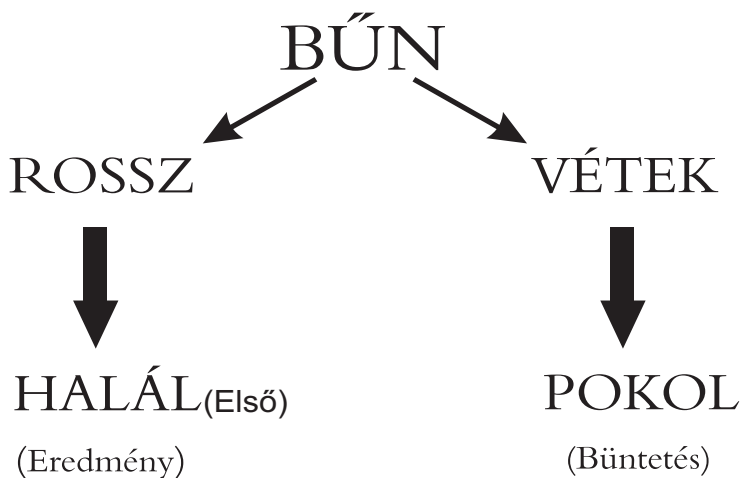
„Abban a pillanatban, amikor az ember elfogadta Sátán kísértését, és pontosan azt tette, amit Isten megmondott neki, hogy ne tegyen; Krisztus, Isten Fia, Kezesként közbelépett az élet és a halál közé, és ezt mondta: »A büntetés rajtam legyen. Az ember helyébe lépek. Az ember kapjon egy második esélyt.«, (uo. 1085. o.) „Amikor a bűn megjelent, azonnal volt Megváltó is. ... Közvetlenül Ádám bűnbeesése után Isten Fia bizto-

sítékként állt az emberi nemzetség helyére, ugyanolyan hatalommal, hogy elhárítsa az ítéletet a bűnösökről, mint amilyennel akkor rendelkezett, amikor meghalt a golgotai kereszten.” (uo. 1084. o.)

Miért nem halt meg Ádám azon a napon? Azért, mert azon a napon a Helyettes közéje és a halálbüntetés közé lépett be. Azon a napon Jézus Krisztus Ádám helyébe lépett. Ez talán segít jobban megértenünk Jel 13:8 versét, ahol a világ megalapítása óta megöletett Bárányról van szó. Kezesként az emberért Jézus azon a napon kifizette a halál büntetését, amikor Ádám és az ítélet közé lépett. Röviddel ezután Ádám bemutatta az első áldozati állatot, ami Isten Fia helyettes halálát jelképezte. Így Ádám bűnének büntetését Jézus Krisztus azonnal megfizette. Jézus azonnal Ádám helyébe lépett.

De vajon Ádám valaha is megfizette-e a büntetést? Meghalt-e Ádám valaha a bűnéért? Miért halt meg Ádám 930 évvel később? Megfizette-e a büntetését? Vagy egyszerűen csak a bűn elkerülhetetlen következményei miatt halt meg?

Azt olvassuk, hogy halála valójában áldás volt számára, mert hosszú időn át nagy gyötrelmet hordozott annak tudatában, hogy ő volt az oka a bűn, a fájdalom és a szenvedés világba lépésének, amelynek több mint kilencszáz éven át tanúja volt. Így halála valójában megkönnyebbülést jelentett. Ez a halál, az a természetes halál, amellyel Ádám meghalt, inkább a bűn következménye volt, mintsem a bűn büntetése. A büntetést Jézus Krisztus fizette meg. Ádám feláldozta a bárányt, ezzel jelezve, hogy megértette: a halálbüntetés már meg lett fizetve. De az átok - a bűn elkerülhetetlen következménye - megmaradt.

Ez azt jelenti, hogy a bűn alap gondolatát két külön oszlopra kell bontanunk. A bal oldali oszlop címe „rossz”, és magában foglalja mindazt, ami öröklés útján a bűnből fakad, és ami a halálhoz vezet (a ford.: az első halálhoz). Jézus ezt a halált alvásnak nevezte, ami nem a vég az ember számára. Így a rossz és annak következményei vezettek a halálhoz, a szenvedéshez és mindazokhoz a negatív dolgokhoz, amit magunk körül látunk.

A jobb oldali oszlop címe „vétek”. Ez az oszlop a második halálhoz, vagyis a pokolhoz vezet, amely a bűn büntetése. A bűnnek tehát két következménye van. Először az átok – a bűn örökölt következményei – az a tény, hogy az emberek, az állatok és az egész természet halandóvá válik; ez az első halál. A másik oldalon van a vétek, amely a bűn büntetéséhez, a második halálhoz vezet, amelyet Jézus Krisztus fizetett meg. Ha úgy döntünk, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus megváltását, soha nem fogunk a második halállal meghalni. Igaz, hogy az engesztelés a bűn mindkét következményét elfedi.

De azt szeretném hangsúlyozni, hogy az engesztelésnek a vétek problémáját megbocsátás által kell megoldania, a rossz problémáját pedig mindannak az újjáteremtésével és helyreállításával, amit a bűn átka okozott. Az engesztelés minden dolog helyreállításán munkálkodik, úgy, ahogyan az Isten eredeti tervében elgondolt, de nem bocsátja meg azokat a dolgokat, amelyek a bal oldali oszlopban vannak. Az engesztelés csak azt bocsátja meg, ami a vétek oldalán áll, vagyis kizárólag a bűn büntetését.

Így tehát *a megigazulás, a megbocsátás, az üdvösség, az evangélium, az igazság és a megszentelődés* kifejezései elsősorban a jobb oldali oszlop problémáira vonatkoznak, vagyis ami a vétekkel, a büntetéssel és a pokollal kapcsolatos. Azt szeretném hangsúlyozni, hogy alapvető különbség van a bűn következményei és a bűn büntetése között. Ugyanígy alapvető különbség van az első halál és a második halál között, és a kárhozát, illetve az üdvösség a vétekre és annak büntetésére vonatkozik. Ezekre a dolgokra kell összpontosítanunk, amikor a hit általi megigazulásról beszélünk.

Most vizsgáljunk meg néhány újszövetségi igét, hogy lássuk, találunk-e további bizonyítékot erre a megkülönböztetésre! A Lukács 13:1–5 szakaszban Jézus egy eseményt használ fel tanításként. Lukács leírta, hogy az ott levők közül némelyek beszámoltak Jézusnak a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus összekeverte áldozataik vérével, vagyis megölték őket. Jézus ezt felelte nekik: „Gondoljátok-e, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek. Vagy az a tizenhét, akire rászakadt a torony

Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-e, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.”

Itt világosan látjuk, hogy a galileaiak halála nem személyes bűnük közvetlen következménye volt. Jézus azt mondta, hogy sem ők, sem azok, akikre a torony ráesett, nem azért haltak meg, mert bűnösebbek lettek volna másoknál. Ez egyértelműen megmutatja, hogy az első halál, amelyben meghaltak, nem közvetlenül a vétességükhöz kapcsolódott.

János evangéliuma 9:1-3 versei leírják azt, hogy a tanítványok látva egy vakon született embert, megkérdezték Jézust: „Mester, ki vétkezett, ez-e vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felelt Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.” Ismét azt látjuk, hogy Jézus szerint a vakság, az átok, amely ezt az embert érte, nem a személyes bűn következménye volt, hanem egy öröklött gyengeség eredménye. Jézus itt is különbséget tett a személyes véték és a bűn öröklött következményei között.

Egy másik fontos ige a János 5:24–25 versekben található. Ha nem értjük meg azt a megkülönböztetést, amely ebben a részben megjelenik, úgy tűnhet, mintha Jézus ellentmondana önmagának. „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életre.”

Jézus ezt most mondja nekünk, ma: ha hiszünk, örök életünk van. Már most átmentünk a halálból az életbe. De a következő versben így folytatja: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljön az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, feltámadnak.” A 24. vers azt mondja, hogy szabadok vagyunk a haláltól; most van örök életünk. A 25. versben pedig azokról van szó, akik meghaltak, és majd meghallják az Isten Fia hangját az eljövendő feltámadáskor. Ha nem tesszük meg a különbségtételt az első halál és a második halál között, feloldhatatlan ellentmondásba ütközünk.

Jézus azt mondja, hogy ma, most, Őbenne örök életünk van. Megszabadultunk a bűn büntetésétől. Megszabadultunk, és soha nem fogunk meghalni a második halállal - amely a bűn zsoldja. Azonban azok kivételével, akik még életükben a mennybe vitetnek, mi az alvásnak nevezett halállal fogunk meghalni (mint Lázár esetében). Később meghalljuk az Isten Fia hangját, és felkelünk az első halál álmából. Még azok is, akik bocsánatot nyertek és örök életet kapnak, meghalnak az első halállal Ádám bűnének átka *eredményeként*. Meg kell halnunk, mert egy haldokló világban

élünk. Az első halál nem lehet a bűn büntetése, hiszen azok is meghalnak az első halállal, akik örök életet kapnak. Az örök élet egyszerűen azt jelenti, hogy mentesülünk a második haláltól, amely a bűn büntetése. Ugyanezt a gondolatot nagyon világosan fejezi ki az 1János 5:12–13 is, ahol azt olvassuk, hogy ma, most, életünk van Krisztusban, és mégis tudjuk, hogy meg fogunk halni.

Ezért úgy gondolom, jó bibliai alapunk van annak bizonyítására, hogy a bűnnek két különböző következménye van: (1) a bűn átka, amely az első halálhoz vezet, és (2) a bűn zsoldja, amely a második halálhoz vezet.

A világosság és a választás

Valóban igaz-e, hogy a véték az egyéni döntés következménye, és nem annak az eredménye, hogy Ádám leszármazottaiként születünk meg? Vajon levonhatjuk-e a Biblia alapján azt a következtetést, hogy a bűn és a véték választás által jelenik meg, és nem pusztán abból fakad, hogy az emberi fajba születünk bele, a bűn örökölt következményeivel körülvéve? Vizsgáljunk meg néhány bibliai bizonyítékot!

A Róm 7:7-9 verseiben Pál apostol a törvényről és hozzá való viszonyunkról beszél. Pál apostol azt mondta, hogy „a bűnt is csak a törvény által ismertem meg, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd ... mert a törvény nélkül a bűn halott. Én egykor törvény nélkül éltem, a parancsolat megjelenésével azonban életre kelt bennem a bűn, én pedig meghaltam.” Ezekben a versekben Pál apostol azt mondta, hogy a bűnt a törvény teszi ismertté számunkra. Ha semmit sem tudnánk a törvényről, akkor valójában nem lenne valódi ismeretünk és megértésünk a bűnről sem. Pál apostol továbbá kijelenti, hogy törvény nélkül a bűn halott. Eszerint akkor vétkezünk, amikor ismerjük Isten akaratát, és mégsem tesszük azt. Akkor vétkezünk, amikor megértjük, miről van szó, és mégis úgy döntünk, hogy Isten akaratával ellentétes dolgot teszünk.

A János 15:22, 24 versekben Jézus közvetlenül a halála előtt ezt mondta a tanítványoknak: „Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna velük, nem volna bűnük, most azonban nincs mentség bűneikre.” „Ha nem tettem volna közöttük azokat a cselekedeteket, amelyeket senki más nem tett, nem volna bűnük, most azonban láttak, és mégis meggyűlöltek engem is, és az én Atyámat is.” Mivel az emberek ismerték Jézust és azt, amit tett, felelősek voltak azért az állásfoglalásért, amelyet vele szemben elfoglaltak. Azért váltak bűnössé, mert világosságot kaptak, és mégis elutasították Őt.

A János 9:41 versben Jézus így válaszolt a farizeusok kritikájára: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.” Ez azt jelenti, hogy ha valóban vakok lettek volna, ha nem lett volna ismeretük, nem lettek volna bűnösök. De mivel azt mondták: „látunk”, ezért váltak vétkekké. Nem világos-e, hogy a bűn és a vétek szorosan összefügg az ismerettel, a megértéssel és a világossággal? Talán a „világosság” kifejezés az a tényező, amely megkülönbözteti a fenti ábra két oszlopát, és amely segít megkülönböztetni a „rossz” és a „vétek” fogalmát. A világosság, az ismeret vagy a megértés az, ami a rosszat vétekké változtatja, valamint az új világosság vagy megértés alapján hozott döntés.

Jakab apostol levele bizonyos mértékben tisztázza ezt a kérdést. A Jakab 4:17 versben ezt olvassuk: „Aki azért *tudna* jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” Tehát, ha valaki tudna jót tenni, de nem teszi meg, az bűnnek számít neki. Ismét látjuk, milyen szoros kapcsolat van az ismeret és a vétek között. A Jakab 1:15 versben az apostol ezt írta: „Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” Itt az egész folyamat kibontakozását láthatjuk – a kívánságtól vagy vágytól a tényleges bűnig. A kívánság önmagában nem bűn; a bűn a kívánság megvalósulása. A bűn annak az eredménye, hogy az ember enged a vágyaknak.

Az Ószövetségben Ezékiel 18:2–4 verseiben egy Izraelben elterjedt közmondásra történik utalás: „Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izrael földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a fiak foga vásott meg bele? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izraelben. Íme, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!” A 20. versben Ezékiel megismétli ugyanazt a bibliaelvet: „Amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia; a fiú ne viselje az apa vétvét, se az apa ne viselje a fiú vétvét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága.” Vagyis mindenki a saját döntéseiért felelős, mindenkinek megvan a szabadsága a választásra.

Mit tesz Isten azokkal, akik tudatlanságból tesznek rosszat, akik nincsenek összhangban az Ő akaratával? Hogyan kezeli Isten az ilyen helyzeteket? Az Apostolok cselekedetei 17:30-ban Pál ezt mondja: „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek.” Az emberek a tudatlanság idején követnek el rossz cselekedeteket. Olyasmit tesznek, ami nincs összhangban Isten akaratával; áthágják törvényét és akaratát. Mit tesz Isten ilyenkor? Ahogy a szövegben is olvassuk, Isten elnézi a tudatlanság

idejét. Nem bocsát meg, hanem elnéz. Amikor azonban megjelenik a világosság és az ismeret, akkor a rossz vétékké válik. Ezért a tudatosan elkövetett bűnért a bűnösnek meg kell térnie és bocsánatot kell kérnie.

Jézus kijelentése a Máté 11:21-24 versekből még világosabbá teszi a kérdés megértését: „Jaj neked Korazin! Jaj neked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a csodák, amelyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. Te is Kapernaum, aki az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Szodomában történnek vala azok a csodák, amelyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Szodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem neked.”

Biztos vagyok benne, hogy ha a Szodomában elkövetett bűnök sokaságát hasonlítjuk össze, azok messze felülmúlták a kapernaumi bűnöket. Mégis Kapernaum ítélete volt súlyosabb. Miért? Azért, mert Kapernaum lakói nagyobb világosságot kaptak. Abban a kiváltságban részesültek, hogy magát Jézus Krisztust fogadhatták el. Természetesen sok rosszat tettek Szodomában, de ezek közül sok rosszat a világosság hiánya miatt tettek. Nem értették Isten útját, és Lót sem volt számukra különösebben jó képviselője Istennek. Tudatlanságuk miatt nem voltak annyira bűnösök, mint a kapernaumiak, akik elutasították a nekik adott világosságot.

Tehát Kapernaum azért volt bűnösebb Szodománál, mert nagyobb világosságot kapott; döntésüket teljesebb ismeret birtokában hozták meg. A Zsoltárok 87:4–6 verseiben azt olvassuk, hogy Isten figyelembe veszi minden ember születésének helyét, és milyen körülmények között nevelkedett. Isten aszerint ítél, hogy az illető hol élt, milyen körülmények között, és mennyire ismerte meg Isten akaratát.

Ellen White több fontos kijelentést tett a bűnnel és a vétéssel kapcsolatban: „Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek ne szenvedjenek a szülők bűneinek következményei miatt. Isten azonban nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem teszik ugyanazokat a bűnöket... Öröklődés és a szülők példája útján a gyermekek részeseivé válnak az atyáik bűneiben. A rossz hajlamok, a romlott kívánságok, lealjasodott erkölcsiség éppen úgy, mint a testi betegségek és elkorcsosulások, mind átöröklődnek apáról fiúra a harmadik és negyedik nemzedékig.” (Pp, 306. o.)

Figyeljük meg, mi öröklődhet át Ádám bűnének következményeként: gonosz hajlamok, romlott kívánságok, lealjasodott erkölcsiség, valamint testi betegségek és elkorcsosulások. Mindez része annak, amit szüleinktől

és őseinktől kapunk. De figyeljük meg azt a nagyon fontos tényt is: „Isten nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem teszik ugyanazokat a bűnöket”. Ez összefoglalja a tanítás azon következtetését, hogy a bűn és a vétek a jóról és a rosszról alkotott megfelelő ismeretek birtokában hozott döntések eredményeként jelenik meg.

„Nem leszünk felelősségre vonva azért a világosságért, amellyel nem rendelkezünk, hanem azért a világosságért, amelynek ellenálltunk, és elutasítottuk. Az ember nem érthet meg egy olyan igazságot, amely soha nem lett elé tárva, és ezért nem ítéltethető el azért a világosságért, amelyet soha nem kapott meg.” (Ellen White, *Comments, S.D.A. Bible Commentary*, 5., 1145. o.) A személyes vétek kizárólag az adott személy által birtokolt világosság és tudás alapján tulajdonítható. Nem vagyunk elítélve, amikor rossz és helytelen dolgokat teszünk, ha a legkisebb mértékben sem értjük, hogy azok a dolgok rosszak. „Senki sem lesz elítélve azért, mert nem engedelmessé vált olyan világosságnak és ismeretnek, amelyet soha nem kapott.” (uo.) Világos, hogy White testvérnő azt mutatja, hogy a kárhozattás annak a megértésnek a mértéke szerint történik, amellyel valaki rendelkezik, és akkor, amikor szabad akaratból döntést hoz. „A világosság feltárja és megfeddi azokat a hibákat, amelyek addig a sötétségben rejtve voltak; az emberek életének és jellemének meg kell változnia, hogy összhangba kerüljenek a számukra feltárt világossággal. Azokat a bűnöket, amelyeket egykor tudatlanságból, az értelem vakságából követtek el, többé nem lehet elkövetni anélkül, hogy ne számíttassanak vétkeseknek.” (*Gospel Workers*, 162. o.) Attól a pillanattól kezdve, hogy tudatára ébredünk annak, hogy tetteink rosszak, vétkessé válunk, ha továbbra is elkövetjük őket. A világosság elnyerése előtt azonban nem voltunk vétkesek. Csak a megértés után válunk azzá. Így tehát a vétkesség szorosan kapcsolódik az ismerethez és a meghozott döntéshez.

„Még voltak sokan a zsidók között, akik nem ismerték Krisztus jellemét és munkáját. A gyermekek még nem részesültek a szüleik lehetőségeiben, és nem kapták meg azt a világosságot, amelyet a szüleik eldobtak maguktól. Az apostolok és munkatársaik prédikálása útján Isten rájuk is fényt árasztott, és megláthatták, miként teljesedett a prófécia nem csupán Krisztus születésével és életével, hanem halálával és feltámadásával is. Isten nem ítélte el a gyermekeket szüleik bűneiért. Amikor azonban a gyermekek a szüleiknek adott világosság ismeretében az általuk kapott újabb világosságot elvetették, részesei lettek szüleik bűneinek, és betöltötték bűneik mértékét.” (Ellen White, *A nagy küzdelem*, 27. o.) Személyes részvételük és megértésük miatt váltak vétkesekké.

„A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok dédelgetésének szokásával kezdődik ... Elég eltérni egy tisztátalan gondolatot, kacérkodni egy szentségtelen kívánsággal, ahhoz, hogy a lélek beszenyeződjék és a jellem tisztasága sérüljön.” (Bt 5., 177. o.) Figyeljük meg a különbséget! A tisztátalan gondolatok eltérése és a szentségtelen vágyak dédelgetése jelenti a bűnt és a fertőzést. Nem maga a gondolat vagy a kívánság bűn; nem helyes azt mondani, hogy bűn van a bűnös vágyában, ha azt a vágyat azonnal elutasítjuk. „Minden tisztátalan gondolatot azonnal el kell űzni.” „Senkit nem lehet a bűn elkövetésére kényszeríteni. Előbb meg kell nyerni a beleegyezését, a léleknek akarnia kell a bűnös cselekedetet, mielőtt a szenvedély az értelem fölé kerekedhetne, vagy a gonoszság diadalmaskodhatna a lelkiismeret felett. Bármilyen erős is a kísértés, nem szolgálhat mentségül a bűnre.” (uo.) Természetes hajlamaink önmagukban nem bűnök, csak akkor, ha dédelgetjük, kívánjuk őket; abban a pillanatban, amikor engedjük, hogy rossz gondolataink legyenek, átlépjük a rossz és a vétkekesség közötti határt. A hajlam rossz, de nem vagyunk bűnösök pusztán azért, mert ilyen hajlamunk van, csak akkor, ha engedünk neki.

„Amikor világosságot kapunk, és figyelmen kívül hagyjuk vagy elutasítjuk azt, akkor kárhozható vagyunk, és nem vagyunk kedvesek Isten előtt. De mielőtt világosságot kaptunk volna, nincs bűn, mert nem volt világosság, amelyet elutasíthattunk volna.” (Bt 1., 116. o.) Így teljesen világossá válik, hogy a bűn szorosan kapcsolódik ahhoz az ismerethez és megértéshez, amellyel rendelkezünk.

„Vannak gondolatok és érzések, amelyeket Sátán sugall és ébreszt, amelyek a legjobb embereket is bosszantják, de ha ezeket nem dédelgetjük, hanem visszataszítónak tartjuk és elutasítjuk őket, a lelkünk nem válik vétkekessé, és nincs rossz befolyása másokra.” (RH, 1882. márc. 27.) Tehát ha ezeket a gondolatokat és érzéseket nem dédelgetjük, nem válnak vétkekessé. Ezek a gondolatok és érzelmek rosszak a világban lévő gonoszság és bukott természetünk miatt, de nem szennyeznek be bennünket mindaddig, amíg nem kezdjük el dédelgetni őket, és nem az általuk diktált módon cselekszünk.

A *Counsels on Health* című könyv 81. oldalán Ellen White azt írja, hogy a dohány káros a szervezetre, de Isten irgalmas azokhoz, akik úgy használják, hogy nincsenek tudatában a hatásának. Csak akkor válnak vétkezők, ha már ismerik a dohány hatásait. Ettől kezdve a dohány továbbra is kifejti káros hatásait, akár rákhoz is vezethet, de amíg az illető nem kap világosságot, nem tekinthető vétkezőnek. Az, hogy valaki rákos megbetegedésben szenved, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy vétkező, vagy hogy az igazság világossága ellen vétkezett.

Összefoglalva, úgy vélem, hogy a véték azokra a képességeinkre vonatkozik, amelyek a rossz mellett döntenek, és nem azokra a részeinkre, amelyek a természet törvényeinek hatásait szenvedik el, amelyek e megátkozott földön a bűn részeit képezik. A véték nem a világunkban lévő erkölcsi érték nélküli entitásokhoz kötődik, hanem kizárólag az emberhez, aki felelős az erkölcsi törvények megrontásáért. Továbbá a véték nem az ember ösztönös képességeihez kapcsolódik, hanem azokhoz az erkölcsi képességekhez, amelyek a választás erejének gyakorlásában vesznek részt. A bűn gyökere az önszeretet. Így a bűnt inkább az indítékok határozzák meg, mint a cselekedetek. Ez azt jelenti, hogy az ember önmagát helyezi előtérbe minden helyzetben. A bűn azt jelenti, hogy az ember önmagát és saját érdekeit teszi első helyre, és ezzel elszakad Istentől. Ez a rossz szeretetének választása. Azt jelenti, hogy az ember úgy dönt, hogy tudatlanságban marad Isten akaratával kapcsolatban. Azt jelenti, hogy közömbös marad saját képességei és felelősségei iránt.

Az adventizmusban ma a hit általi megigazulásról szóló tannal kapcsolatos teológiai viták gyökerénél a bűn és a véték természetéről alkotott eltérő felfogások állnak. Az igazi küzdelem a bűn természetéről folyik. Erre a kérdésre világos választ kell adni: Miben vagyunk bűnösök, és mi az, amiért bocsánatot kell nyernünk?

Az erre a kérdésre adott válasz közvetlenül befolyásolja annak megértését, hogy Krisztus hogyan jött a földre. Milyen természetet vett magára? Milyen hatalmat használt? Hogyan győzte le a bűnt? Ezekre a kérdésekre más-más választ kapunk, attól függően, milyen következtetésre jutunk a bűn természetét illetően.

Hogyan élt Krisztus?

Ez a téma sok vitát váltott ki az utóbbi években. Ennek a fejezetnek az a célja, hogy választ adjon a következő kérdésre: Hogyan jött el Jézus a földre és hogyan élt Ő, mint ember? Hagynunk kell, hogy a bizonyítékok maguk beszéljenek, hogy megérthessük, mit mond Isten az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról, és mit mond a Fiú az Atyáról.

A bűn természetének megvitatásakor azt kell figyelembe vennünk, hogy ha valaki úgy hiszi, hogy a bűn és a véték a bűnös természetünk következménye, akkor bizonyos következtetéseket fog levonni a hit általi megigazulásra nézve is. Ebben a fejezetben először ezekkel a következtetésekkel foglalkozunk. Ha valaki úgy hiszi, hogy a bűn a bűnös természetünkéből fakad, hogy az ember már születésétől fogva bűnös vagy kárhozatra méltó (akár öröklés, akár beszámítás, akár az Istentől való elszakíttóság miatt), akkor feltétlenül szükséges elhinnie azt is, hogy Jézus nem ugyanúgy született, mint mi. Mert ha Ő is ugyanúgy született volna, ha örökölte volna a bűnösséget, ha vétkesnek számított volna, vagy el lett volna választva Istentől, akkor Ő maga is vétkes lett volna, és nem lehetett volna Megváltónk, hiszen a Megváltónak büntelennel kellett lennie. Ha valaki azt vallja, hogy a bűn maga a természetünk, és hogy eleve vétkesek és elítéltek vagyunk a bűnös természetünk miatt, akkor szükségszerűen azt is hinnie kell, hogy Jézus Krisztus, Ádám bukása előtti természetét vette magára. Így tehát az, amit a bűn természetéről hiszünk, meghatározza azt is, mit hiszünk Jézus Krisztus születésének módjáról.

Másrészt, ha valaki úgy gondolja, hogy öröklünk ugyan rossz és romlott hajlamokat, és hogy a bukott természetünk hajlamos a rossz irányba vinni bennünket, de nem vagyunk vétkesek ezért a természetért, csak akkor, amikor úgy döntünk, hogy követjük az örökölt természetünk hajlamait, fellázadva Isten ellen, akkor lehetségesnek kell tartania, hogy Jézus is ugyanúgy született, ahogyan mi. Akkor Ő is örökölhette ugyanazt a természetet, mint mi, de úgy döntött, hogy nem enged annak, és nem lázad fel Isten ellen. Erre a következtetésre csak akkor juthatunk el, ha a bűntudatos választásnak tekintjük. Ezért döntő különbség van aközött, hogy

a bűnt magában a természetünkben látjuk-e, vagy pedig szabad akaratból hozott döntés eredményének tartjuk, mert ettől függ, milyen következtéseket vonunk le Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatban.

Milyen ember volt Jézus Krisztus? Milyen természetet öltött magára? Milyen értelemben volt olyan, mint mi, és miben különbözött? Ha úgy gondoljuk, hogy a bűn annak az eredménye, hogy mi magunk döntünk a bűn elkövetése mellett, akkor hagyhatjuk, hogy a cselekedetek önmagukért beszéljenek. Jézus elesett vagy szeplőtelen természettel született? Vizsgáljuk meg a tényeket, hogy megtudjuk, mire tanít a Biblia és a prófétaság lelke Jézus Krisztusról és emberi természetéről!

Mitől üresítette meg magát Jézus?

Kezdjük a Filippi levél 2. fejezetével, ahol Pál apostol leírja, hogyan lett Jézus emberré! Ez a fejezet leírja Jézus Krisztus földre jövetelét és a mennybemenetelét. A 6. versben a következőket olvassuk: „Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő.” Ez a vers azt mutatja, hogy mielőtt erre a földre jött volna, Jézus egyenlő volt az Atyával – ez volt az állapota az emberi test felvétele előtt. Nem volt oka arra, hogy ragaszkodjon Istenhez való egyenlőségéhez, mert valóban Isten volt. A 7. vers a megtestesülést írja le: „Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, és emberekhez hasonló lett.” Ahhoz, hogy emberré váljon, Jézusnak meg kellett üresítenie magát bizonyos isteni tulajdonságok gyakorlásától, amelyeket a megtestesülés előtt Istenként szabadon használhatott.

Először is lemondott mindenhatóságáról. Ha Jézusnak emberként kellett élnie és cselekednie, akkor nem cselekedhetett mindenható Istenként. Úgy kellett cselekednie, mint ahogy az ember is cselekedhet. A Jn 5:30 verse leírja Jézus és az Atya közötti kapcsolatot: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Jézus testlétele előtt nem mondhatta, hogy: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól”. Isten kijelenti, hogy Ő mindent akarata szerint cselekszik. Itt azonban Jézus olyasmit mond, amit nem várnánk egy Istentől. A Jn 14:10-12 verseiben Jézus hozzáteszi: „Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat... Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd

azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” Ismétlem, ez a beszéd nem jellemző egy mindenható Istenre. Isten nem függ senkitől. Csak ember esetében beszélhetünk Istentől való függésről. Ez arra utal, hogy Jézus önként lemondott hatalma gyakorlásáról. Amikor a galileai tengeren a vihar idején Jézus a hajóban aludt, „Ő nem a mindenható erő birtokában pihent. Nem, mint »ég, föld s tenger Ura« nyugodott csendben. Ezt a hatalmat letette, és így szólt: »Én semmit sem cselekedhetem magamtól« (Jn 5:30). Az Atya hatalmában bízott. Isten szeretetébe és gondviselésébe vetett hitben pihent, és a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.” (*Jézus élete*, 336. o.) Tehát Jézus nem használta saját hatalmát a csodák véghezviteléhez. Ő teljes mértékben Atyja hatalmától függött. A béna ember meggyógyításakor Isten hatalmat adott Fiának ennek véghezvitelére, éppen úgy, ahogyan hatalmat adott neki minden más csoda megtételéhez is. (Lásd: *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 202., o.) Csak feltámadása után kapta vissza hatalmát, amikor istensége életre keltette alvó emberi lényét a sírból.

Amikor a földre jött Jézus, letette a mennyei létéről való emlékét is. A Lk 2:52 versben azt olvassuk, hogy Jézus gyarapodott bölcsességben és testének állapotában. Amikor azt mondjuk valakiről, hogy gyarapodik bölcsességben, azt jelenti, hogy még nincs birtokában a bölcsességnek, hanem tanulnia kell. Ezért Jézus emberként nem lehetett mindentudó, különben a tanulás folyamata értelmetlen lett volna számára. „Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izraelnek.” „Ő gyarapodott bölcsességben ugyanúgy, mint mi... Ő, a mindenség Teremtője, elmélyült azokban a tanításokban, amelyeket Ő maga írt a földre, a tengerre és az égboltra.” (*Jézus élete*, 70. o.) Lépésről lépésre egyre többet tanult meg Istenről, az üdvösségről és az evangélium kérdéseiről. „Küldetésének titka fokozatosan tárult fel a Megváltó előtt.” (uo. 78. o.) Fokozatosan vált tudatossá benne, hogy kicsoda Ő, és mi a feladata.

Ez azt jelenti, hogy Jézus nem emlékezett arra, amiről tudott a földre jövele előtt. Számunkra egyértelmű, hogy mielőtt eljött volna közénk, mindent ismert. „Mielőtt a földre jött, tökéletesen ismerte a tervet, és annak minden részletét. De, amikor a földön élt, az Atya akarata vezette Őt.” (*Jézus élete*, 147. o.) Mielőtt lejött a földre, teljes mértékben ismerte eljövételének célját, és hogy mi fog történni a megváltási terv kibontakozása során. De, amikor emberként élt közöttünk, nem birtokolta mindazt a tudást, amellyel korábban rendelkezett. Földi élete során az Atya akaratának vezetése alatt állt.

Mk 13:32 versben Jézus azt mondta: „Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” Amíg a földön volt nem tudta, mikor tér vissza a mennybe, mert az Atya nem nyilatkozta ki Neki. Sok mindent megmutatott neki az Atya, amit Jézusnak tudnia kellett, de azt nem, hogy mikor jön el másodszer. Földi élete során Jézus csak annyit tudott a jövőről, amennyit az Atya kijelentett neki.

„Földi élete során Krisztus nem készített terveket önmagának. Elfogadta azokat a terveket, amelyeket Isten készített Neki, és az Atya nap mint nap bontakoztatta ki Fia előtt azokat.” (*A nagy orvos lábnyomában*, 479. o.) „Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát.” (*Jézus élete*, 753. o.) Halála előtt Jézus nem volt biztos abban, hogy újra élni fog. Korábban mondta, hogy élni fog, mert az Atya kijelentette neki. De most, amikor a bűn teljes súlyát viselte, már nem volt biztos benne, hogy kijön a sírból, vagy, hogy az Atya elfogadja áldozatát, mert a bűn terhe mérhetetlenül súlyos volt. Fontos számunkra megérteni, hogy Jézus nem a biztos győzelem tudatában halt meg, hanem úgy, hogy teljesen az Atyába vetette bizalmát. Ez volt bűneink engesztelésének valódi ára. Jézus félt az Atyától való örök elszakadásának lehetőségétől.

Nyilvánvaló, hogy Jézus, amikor a földre jött, lemondott a mindentudásról, amellyel Istenként rendelkezett. Ezt meg kellett tennie, ha valóban emberként kellett élnie. Ugyanilyen egyértelmű, hogy le kellett mondania mindenütt jelenvalóságáról is. Emberként csak egy adott helyen lehetett egy adott időben. Jézus a dicsőségéről is lemondott. Ézsaiás 53:2 szerint „Nem volt neki alakja és ékessége... ábrázata nem volt kívánatos.” Lemondott dicsőségéről, hogy emberként élhessen.

Összefoglalva, Jézus lemondott isteni mivoltának bizonyos jellemzőiről. Nem használhatta azokat az isteni tulajdonságokat, amelyek Istenné tették. Úgy kellett élnie, mint egy ember az emberek között. Földi élete során istensége mintegy nyugalomban volt, inaktív volt. Istensége osztozott a bukás és az örök elvesztés kockázatában, de nem tehetett semmit azért, hogy ezt megakadályozza. A döntéseket az ember Jézus hozta meg, és azok alapján cselekedett. Ebben rejtett a megtestesülés mérhetetlen kockázata.

Bár igaz, hogy Jézus nem szűnt meg Isten lenni, amikor emberré lett, mégis lemondott mindazokról az isteni tulajdonságokról, amelyek Őt Istenné tették, hogy úgy élhessen, mint egy ember. Isten nem kísérhető gonosszal – ahogy Jakab írja az első fejezetben –, Jézust azonban Sátán

valóban megkísértette. Ezért a megváltás tervében alapvető volt, hogy Jézus pontosan úgy éljen, mint bármely más ember, kizárólag azokkal a természetes lehetőségekkel, amelyek minden ember számára rendelkezésre állnak.

Jézus a mi bukott természetünket vette magára

Számos teológiai vita folyt arról, hogy Jézus a mi bukott természetünket vette magára, vagy Ádám bűnbeesés előtti természetét. Bár ez első pillantásra pusztán elméleti kérdésnek tűnhet, valójában óriási jelentősége van annak szempontjából, hogyan éljük a mindennapi keresztyén életünket. Vizsgáljuk meg tehát a bizonyítékokat!

A Róm 8:3 verse az egyik klasszikus igehely arról, hogy Jézus emberré lett. „Mert, ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlenség volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben.” Mit jelent valójában a „bűn testének hasonlatosságában”? Gyakran halljuk, hogy a hasonlóság nem azonos az eredetivel.

Már korábban megvizsgáltunk több bibliai bizonyítékot arra nézve, hogy Jézus valóban emberré lett. Megüresítette önmagát mindattól, ami Istenné tette Őt. A Filippi 2:7 versében ezt olvassuk: „Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lévén”. Ugyanaz a görög kifejezés szerepel mindkét bibliaversben. A Róma 8:3-ban ezt olvassuk: „a bűn testének hasonlatosságában.” Úgy gondolom, mindnyájan egyetértünk abban, hogy Jézus valódi emberré vált, amikor a földre jött. A doketizmus – az egyik legkorábbi keresztyén eretnokség – azt tanította, hogy Jézus nem lett valóban emberré, csupán annak látszott, mert szerintük minden anyagi dolog rossz, ezért Jézus nem vehetett fel emberi testet. Erre válaszul János apostol első levelében azt írta (1Jn 4:2), hogy nekünk hinnünk kell Jézus Krisztus testtelételeiben, ami azt jelenti, hogy valódi ember volt.

Ha tehát a Filippi 2:7-ben az „emberekhez hasonlóvá lett” kifejezés valódi emberi természetet jelent, akkor mit mondhatunk a Róma 8:3-ról, ahol a „bűnös test hasonlatosságában” kifejezést találjuk? Vajon csak úgy tűnt, hogy Jézus bűnös természetet öltött magára, vagy valóban ilyen természetet vett fel? Az *Expositors Greek Testament* című könyv így magyarázza ezt a szakaszt: „Azonban a hangsúly Krisztusnak velünk való hasonlóságán van, nem a különbségeken... Amit Pál ezzel mondani akar, az az, hogy Isten elküldte Fiát abba a természetbe, amely bennünk a bűnnel azono-

sul... A test... a bűnös természet... az a természet volt, amelyben a bűn uralkodott, és amelyben Isten elítélte a bűnt.” „A természet, amelyről itt szó van, a mi romlott emberi természetünk.” (*Expositors Greek Testament*, II. kötet, 645–646. o.) Úgy tűnik tehát, hogy ha a Filippi 2:7-ben szereplő „emberekhez hasonlónak lett” kifejezést valódi emberi természetként értelmezzük, akkor a Róma 8:3 „hasonló” kifejezését is a bűnös természettel kell azonosítanunk.

Mit gondolt erről Ellen White? Talán a legvilágosabb megfogalmazást a *Jézus élete* című könyvben találjuk: „Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működéskének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és példát mutasson arra, hogyan élhetünk büntelen életet.” (*Jézus élete*, 49. o.)

Itt lényeges információt kapunk arról, hogyan és miért lett Jézus emberré. „Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette.” Hogyan vette magára ezt az emberi természetet? „Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott.” Mindebből egy logikus kérdés születik: hogyan működik az átöröklés hatalmas törvénye? Milyen következményekkel jár? A következő mondat megadja a választ: „Hogy mi e törvény működéskének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be.” Jól ismerünk néhányat ezek közül az ősök közül. Dávid és Ráháb közéjük tartozik. Milyen örökséget hagytak hátra? Úgy gondolom, mindnyájan tudjuk erre a választ. Olvassuk tovább: „Ezzel az örökséggel jött földünkre Jézus, tehát Dávid örökségét vette magára. Dávid volt Jézus földi őse. Jézus ugyanúgy elfogadta az öröklődés nagy törvényének következményeit, ahogyan ősei is.” Ami az örökségét illeti, Ellen White kijelentése világos bizonyíték arra, hogy Jézus a születésekor ugyanazt örökölte, mint mi.

Érdeemes tisztázni, mit értünk pontosan öröklődés alatt. „Mindkét szülő továbbadja gyermekeinek saját jellemvonásait – testi és szellemi adottságait, hajlamait és testi vágyait.” (*Pp*, 561. o.) „A bűnös hajlamok, a romlott kívánságok és durva, lealjasodott erkölcsök éppen úgy, mint a testi betegségek és elkorcsosulások átszállnak örökségként apáról fiúra.” (uo. 306. o.) „Egyesek különleges vérmérsékletet és hajlamokat örökölnek.”

(Bt, 9. kötet 222. o.) „Az apa ingerült természetet, mérgezett vért, gyenge értelmi képességet és tompa erkölcsi érzéket adhat tovább gyermekeinek.” (Bt, 4. kötet 30, 31. o.) „A szülők átadhatják gyermekeiknek a helytelen testi vágyak és a szenvedélyek iránti hajlamot.” (Bt, 3. kötet 567. o.) „A születéssel örökölt jellembeli hibák...” (Bt, 5. kötet, 419. o.) „Jó emlékezni arra, hogy a jellemvonások a szülőktől a gyermekekre szállnak.” (Bt, 4. kötet 439. o.) „Míg Ádám bűn nélkül lett megteremtve, Isten hasonlóságára, Sét és Káin örökölték szüleik elesett természetét.” (Pp, 80. o.)

Ha világos, hogy mi, mint egyének örököljük a jellemvonásokat és a jellem tulajdonságait abban a bukott természetben, amelyet szüleinktől kapunk, és ha Jézus elfogadta az öröklődés törvényének következményeit, akkor az egyetlen lehetséges következtetés az, hogy Jézus is bukott természetet örökölt. Ha mi elesett természetet öröklünk, és Jézus elfogadta az öröklődés törvényének hatását, akkor Neki milyen természetet kellett örökölnie? Nincs semmiféle bizonyíték arra, hogy Jézus csak a bukott természet fizikai következményeit – az éhséget, gyengeséget, szomjúságot, a halandóságot – örökölte volna, de a jellembeli hajlamokat nem. Ez a kettő nem választható szét. Ha az öröklődés törvénye működött, akkor teljes mértékben működött. Ha mi a szüleinktől jellemvonásokat öröklünk, akkor Jézus jellemvonásokat örökölt anyjától, aki egy hétköznapi nő volt. Ha elutasítjuk Mária szeplőteleniségének tanát, akkor szükségszerűen el kell fogadnunk, hogy ő is ugyanazzal a bűnös természettel rendelkezett, mint minden más ember. Harry Johnson a következőképpen fogalmaz Jézus emberi voltáról szóló tanulmányában: „Az Újtestamentum alátámasztja azt a nézetet, hogy Jézus emberként született, és teljes emberi természetét Máriától vette. A logikus következtetés pedig az, hogy öröklésének ez a része bukott emberi természet volt. Semmi bizonyíték nincs arra, hogy az öröklődés láncolata Mária és Jézus között megszakadt volna.” Ez kulcskérdés. Semmilyen bizonyíték nincs arra, hogy az öröklődés törvénye megszakadt volna; Jézus ugyanazon öröklődési feltételek között született, mint mi. Harry Johnson így folytatja:

„Az a tény, hogy Jézus megszületett, azt jelenti, hogy teljes mértékben beléphet emberi helyzetünkbe, és ezt az ember bukása miatt tette... Azoknak kell bebizonyítaniuk, hogy ez az állítás téves, akik elfogadják az »öröklött gyengeség« tanát, mégis azt állítják, hogy Jézus úgy vette át emberi természetét anyjától, hogy közben nem örökölte a bűnbeesés következményeit.” (*The Humanity of the Saviour*, 44,45. o.) Akik azt állítják, hogy Máriától Jézusnak átadott öröklődésében változás történt, nem tudják ezt meggyőzően bizonyítani. A Bibliában és a prófétaság lelkében

található bizonyítékok egyértelműen arra mutatnak, hogy Jézus átöröklése pontosan olyan volt, mint a miénk.

Jézusnak nem volt olyan könnyű elutasítani Sátán kísértéseit, mint Ádámnak volt egykor. „Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára.” (*Jézus élete*, 117. o.) A *Szemelvények* 1. kötetében a 267. és a 268. oldalakon ugyanezt találjuk. „Jézus magára vette elesett természetünket, és megmutatta, mivé válhatunk.” (*Szemelvények*, 3. kötet 134. o.) Ellen White számos helyen ír Krisztus elesett természetéről, alacsony állapotáról, bűnös természetéről. (Lásd: *Early Writings*, 150. o.; *Letter 106.*, 1896.; *Medical Ministry*, 181. o.; *Manuscript 94.*, 1893.; *Review and Herald*, 1874. febr. 24. és 1896. dec. 15.; *S.D.A. Bible Commentary*, 5. kötet, 1131. o.; *Szemelvények* 1. kötet, 235. o.; *A megváltás története*, 44. o.) Ellen White nem azt írja, hogy ez a természet csak tulajdonított Jézusnak, hanem hogy Ő tapasztalat által osztozott benne. „Isten természete, akinek törvényét megszegtek, és Ádám természete, aki azt megszegte, találkozott Jézusban, Isten és ember Fiában.” (*Ms 141*, 1901.) „Isten tervében volt, hogy Krisztus magára vegye az elesett ember formáját és természetét.” (*Spiritual Gifts*, 4/a. kötet, 115. o.) Fontos volt, hogy Krisztus ne csak az ember formáját, hanem a bukott ember természetét is magára vegye.

Ha Krisztus nem ereszkedett volna le teljesen a mi szintünkre, Sátán azonnal tiltakozott volna, mondván, hogy ez igazságtalan és jogtalan, és a megváltás tervének alapvető kérdéseire adott válaszok így nem szolgálták volna az igazságot. Ha azt állítanánk, hogy Jézus Ádám bűnbeesése előtti, a miénknél magasabb rendű természetében élt, akkor semmibe vennénk azt a páratlan győzelmet, amelyet értünk vívott ki.

„Bár teljes mértékben az emberi szenvedélyek hatalmának volt alávetve, Jézus soha nem engedett a kísértésnek, egyetlen olyan cselekedet megtételére sem, amely nem tiszta, felemelő és nemesítő.” (*In Heavenly Places*, 155. o.) Ő megtapasztalta szenvedélyeink erejét, ismerte gyengeségeinket, hozzáállásunkat és érzéseinket. „Az ellenség megkísértette Ádámot, aki elbukott a próba alatt. Nem a belső bűne miatt engedett a kísértésnek, mert Isten tisztának és igaznak teremtette, az Ő képére és hasonlatosságára. Ádám hibátlan volt, mint az Isten trónja előtt álló angyalok. Nem voltak benne romlott elvek, vagy rosszra való hajlam. De Jézusnak elesett természetben kellett szembenéznie Sátán kísértéseivel.” (*Signs of Times*, 1900. okt. 17.)

A bűnhöz hasonlóságot, amelyet Krisztus magára vett, nem Ádámé volt, akinek természete olyan makulátlan volt, mint a trón előtt

álló angyaloké, és amelyben semmiféle hajlam nem volt a rosszra. Jézus azonban bűnös természethez hasonló természetet vett fel. „Ő tapasztalatból ismerte az emberi gyengeségeket, milyen vágyaink vannak, és miben áll kísértéseink ereje, mert hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, mint mi, de nem engedett a bűnnek.” (Ellen White, *A nagy orvos lábnyomában*, 71. o.)

Miben áll kísértéseink ereje? Minden bizonnyal belső természetünkől származik, mely gonoszra hajlik. Jézus tapasztalatból ismerte ezt. „Krisztus valóságosan egyesítette magában az ember lázadó természetét az Ő büntelen természetével.” (*Review and Herald*, 1900. júl. 17.) Figyeljük meg, hogy Jézus magában egyesítette az ember lázadó természetét az Ő büntelen természetével! Ádám bukás előtti természete nem volt lázadó. Ádámnak tiszta és szép természete volt. Olyan természet volt, amely természetszerűen a jóra irányult, nem a rosszra. A Biblia és a próféta-ság lelke egyaránt erős bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Jézus Krisztus úgy született meg, ahogyan mi is, azokkal a hajlamokkal és beállítottságokkal, amelyeket mi is öröklünk.

Bűnös hajlamok nélkül

Van azonban egy másik aspektus is Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatban. Nem volt pontosan olyan, mint mi, mert a Szentlélek apaként volt vele. Ellen White arra figyelmeztet, hogy e kérdésben különösen óvatosnak kell lennünk. „Legyetek óvatosak, nagyon óvatosak, hogy milyen módon közelítitek Krisztus emberi természetének kérdését! Ne úgy mutassátok be Őt, mint egy bűnre hajlamos embert! Ő a második Ádám. Az első Ádám tiszta lénynek lett teremtve, akiben nyoma sem volt a bűnnek; ő volt Isten képmása... A bűn következtében utódai öröklött hajlamokkal születtek az engedetlenségre. Jézus Krisztus azonban Isten egyszülött Fia volt. Ő magára vette az emberi természetet, és mindenben megkísértetett, ahogyan mi is. Vétkezhetett volna, elbukhatott volna, de egyetlen pillanatig sem volt benne hajlam a rosszra. A pusztában éppúgy megkísértette Sátán, mint ahogyan Ádámot az Édenben.” „Soha, semmilyen módon ne hagyjuk azt a benyomást az emberi elmében, hogy Krisztusban a romlottságnak bármiféle nyoma vagy hajlama lett volna... Figyelmeztessünk mindenkit, hogy Krisztust ne tekintse teljesen olyan embernek, mint mi, mert nem lehet így!” (*S.D.A. Bible Commentary*, vol. 5, 1128., 1129. o.) „Ő testvérünk gyengeségeinkben, de nem hozzánk hasonló a szenvedélyek birtoklása által. Büntelen lényként természete óva-

kodott a rossztól. Küzdelmeket és lelki kínokat élt át a bűn világában.” (Bt, 2. kötet, 202. o.) „Ő a Mindenható Közbenjáró volt, aki nem birtokolta bukott természetünk szenvedélyeit, mégis ugyanazokkal a gyengeségekkel volt körülveve.” (uo. 509. o.)

Most meg kell vizsgálnunk, miként használta Ellen White a „hajlam” szót. A bizonyítékok azt mutatják, hogy ezt a kifejezést különböző jelentéstartalommal alkalmazza a szövegösszefüggéstől függően. Néha azokra a természetes emberi hajlamokra utal, amelyek Ádámiban is megvoltak a bűneset előtt; máskor viszont a bűneset utáni, romlott hajlamokra. Amikor azonban olyan jelzőkkel együtt használja, mint „rossz”, „bűnös”, „önző” vagy „világias”, a jelentés egyértelmű.

Ellen White például azt mondta: „Nem szabad megtartanunk egyetlen bűnös hajlamot sem”. (S.D.A. Bible Commentary, 7. kötet, 943. o.) Ha itt a hajlam szó a velünk született adottságokat jelentené, akkor ez az állítás nem lehetne igaz, mert az örökölt természetünket halálunkig vagy elragadtatásunkig hordozzuk. Ha azonban a szó az ápolt vagy a szerzett szokásokra utal, akkor az állítás teljesen helytálló. „Le kell mondanunk az önmagunknak való engedésről, az önelégültségről, a büszkeségről és a fényűzésről. Nem lehetünk valódi keresztények, ha ezeknek a hajlamoknak a kielégítésére törekszünk.” (RH, 1893. máj. 16.) Egyértelmű, hogy ezek a hajlamok egy bizonyos gondolkodásmódot követnek. Akár azt is mondhatjuk, hogy a bűnös hajlam egy tudatosan kialakított hajlam. A kulcskérdés az, hogy engedjük-e, hogy a rosszra hajló, öröklött hajlamainkból bűnös hajlam alakuljon ki? Krisztusban azonban soha nem fejlődtek ki ilyen bűnös hajlamok.

Ellen White a „szenvedély” vagy a „vágy” szót is különböző értelemben használja. Bizonyos esetekben a szenvedély azokra az elfogadható emberi vágyakra utal, amelyeket a természetes öröklődés útján öröklünk. Így mondhatta Ellen White, hogy „Jézus teljesen alá volt vetve az emberi szenvedélyek erejének.” Ugyanakkor a szenvedély szót negatív értelemben is használja, amikor az öröklődés útján a ránk átszálló bűnös hajlamok kifejlődésére utal. Jézus azonban nem rendelkezett ilyen szenvedélyekkel. Ismét hangsúlyozni kell a döntő különbséget aközött, amit születésünkkor öröklünk – amiért nem vagyunk felelősek, és amiért Krisztus sem volt felelős –, valamint azok között a bűnös hajlamok és szenvedélyek között, amelyeket a bűnösök születésük után tudatosan fejlesztenek ki, de amelyeket Krisztus soha nem fejlesztett ki.

Sokan kérdezték már, hogy miért nem fejlődtek ki Krisztusban azok a rossz hajlamok, amelyek bennünk kialakulnak. El kell ismernünk,

hogy Krisztus életének van egy olyan szakasza - születésétől tizenkét éves koráig - amelyről az ihletett íráskor igen keveset mondanak. Ezért minden következtetésünk feltételezés kell, hogy maradjon. Egyesek úgy vélik, hogy Jézus szülei különleges gondossággal nevelték Őt, így nem fejlődtek ki benne rossz hajlamok. Mások szerint a jó és a rossz megkülönböztetésének képessége nagyon korán megjelent benne, és ez megakadályozta a rossz hajlamok fejlődését. Megint mások úgy vélik, hogy gyermekkorában Krisztus nem kellett, hogy példakép legyen az emberiség számára; ezért a gyermekkor eseményei nem is relevánsak a nagy küzdelem kérdésében. Én azt a magyarázatot kedvelem, hogy Krisztus születése – a Szentlélek által – bizonyos értelemben hasonló volt ahhoz az újjászületéshez, amelyet minden keresztény megtapasztal. Mivel élete kezdetétől fogva a Szentlélek hatalma irányította, Ő nem fejlesztette magában azokat a rossz szokásokat és hajlamokat, amelyeket mi születésünktől fogva fejlesztünk magunkban.

Függetlenül attól, hogy milyen álláspontot fogadunk el Jézus életének első éveivel kapcsolatban, nem szabad figyelmen kívül hagynunk a fő kérdést. Ahhoz, hogy Jézus élete valóban értékes példaként szolgáljon számunkra, döntő jelentőségű, hogy pontosan azt örökölje, amit mi is örököltünk. Akárhogyan döntök is, nem tudom megváltoztatni a bűnös természetemet. Nekem nem lehet Ádám bukása előtti természetem, bármennyire is alárendelem magam Istennek. Ha Jézus tökéletes engedelmességének az alapja, hogy neki bűntelen természete volt, akkor Neki olyan előnye volt, mint amilyen nekem sohasem lehet. De ha Jézus engedelmességének az alapja a Szentléleknek az életére gyakorolt uralmán alapult, akkor én is választhatom ezt az uralmat, hogy tökéletes engedelmességben éljem az életemet. Nekem is lehet ugyanaz az „előnyöm”.

KRISZTUS

Inaktív istenség

EMBER

A következő idézet jól összefoglalja ezt a nézőpontot. „Krisztus nem rendelkezett azzal a bűnös, romlott és bukott hitetlenséggel, amellyel mi rendelkezünk, mert ha így lett volna, nem lehetett volna tökéletes áldozat.” (Ms, 94. 1893.) A hitetlenség a probléma. Amit öröklünk, nem tesz automatikusan bűnösökké, de a döntés, hogy gyakoroljuk az elesett természetünket, vétkekké tesz bennünket. Ellen White így foglalja össze mindezt: „Miközben magára vette a bukott emberi természetet, Krisztus egyáltalán nem járult hozzá a bűnhöz... Nem szabad, hogy kétségeink legyenek Krisztus emberi természetének bűntelenségét illetően.” (Sm, 1., 256. o.) Jézus felvette az emberi természetet az ember elesett állapotában, de soha nem vett részt a bűnben. Ő nem döntött úgy, ahogy mi döntünk. Jézus, Isten szeplőtelen Báránya volt bukott testben és bukott természetben.

Harry Johnson a Jézus által örökölt természetre utalva ezt írja: „Krisztusnak le kellett ereszkednie a bukott ember szintjére, és önként vállalnia azt a megaláztatást, hogy alászálljon arra a szintre, amelyre az ember Ádám bűne és az azt követő nemzedékek bűnei által süllyedt... Az emberiség már nem volt Ádám bukása előtti állapotában, ezért az az általános állítás, miszerint Krisztus az eredetileg teremtett, tökéletes emberi természetet vette volna magára, gyengíti a két természet közötti ellentétet (Ádám bukása előtti természete és a Krisztus által felvett természet között). Az ember nem volt már Ádám bukás előtti állapotában, ezért sokkal radikálisabb beavatkozásra volt szükség Ádám bukásának következményei ellen. Ha egy második Ádámnak kellett eljőnie, akkor neki abba a mélységbe kellett leereszkednie, ahová az emberiség zuhant... és személyében kellett felemelnie az emberiséget a bukás mélységéből egy új élet szintjére.” Jézus Krisztusnak oda kellett alászállnia, ahol az ember a bukás után volt, nem csupán oda, ahol a teremtéskor állt.

Johnson így folytatta: „Ha Jézus a tökéletes, bukástól érintetlen emberi természetet vette volna magára, akkor nem állt volna az ember mellé annak szükségében... Ha Jézus a bukás előtti emberi természetet vette volna fel, akkor szakadék lenne Jézus és azok között, akiket Isten előtt képvisel – egy szakadék, amelyet a bűn hozott létre... Ő a bűnösök oldalára állt azért, hogy bukott emberi természetet vett magára... Ha Jézus csak a tökéletes, bukás előtti emberi természetet vette volna magára, akkor Ő átlépte volna Isten és az ember közötti szakadékot, de szükség lett volna még egy hídra a bukás előtti és a bukás utáni ember között. Ám mivel Krisztus a mi bukott természetünket vette magára, főpapi közbenjáró munkája hidat épít a teljes szakadék felett, a szörnyű szükségben lévő bukott ember és Isten között. Szükség van erre a felfogásra Krisztus

személyéről a soteriológia, - a megváltástan - miatt.” (Harry Johnson, *The Humanity of the Saviour*, 124,125. o.)

Mi volt Sátán vádja?

Elhangzott az az állítás is, hogy Sátán vádja Isten ellen az volt, hogy a bűntelen ember, Ádám, nem volt képes engedelmeskedni Isten törvényének. Ezért Jézusnak Ádám természetét kellett magára vennie, hogy bebizonyítsa: Sátán vádja hamis. Egyesek azt állítják, hogy Sátán vádja egyáltalán nem a bukott emberre vonatkozott, hanem kizárólag a tökéletes emberre. Szerintük Sátán azt állította, hogy a tökéletes ember nem képes engedelmeskedni Isten törvényének.

A következő idézetek azonban világosan megmutatják, hogy az igazság éppen az ellenkezője annak, amit fentebb állítanak: „Sátán, az elbukott angyal azt állította, hogy Ádám engedetlensége után egyetlen ember sem képes megtartani Isten törvényét. Azt állította, hogy az egész emberi faj az ő uralma alatt áll.” (*Sm*, 3. kötet, 136. o.) „Sátán azt állította, hogy Ádám fiai és leányai számára lehetetlen megtartani Isten törvényét, és ezzel Isten bölcsességét és szeretetét vonta kétségbe. Ha az emberek nem tudják megtartani a törvényt, akkor a hiba a Törvényhozóban van.” (*Signs of the Times*, 1896. jan. 16.) Kire vonatkozott tehát a vád? A bukott emberre – Ádám fiaira és leányaira. Ha ők nem tudták megtartani a törvényt, akkor az azt jelenteti, hogy a törvény hibás. A vád valójában arra irányult, hogy képesek vagyunk-e megtartani a törvényt. Ellen White így folytatja: „Azok, akik Sátán uralma alatt állnak, megismétlik ezeket a vádakokat Isten ellen, és határozottan állítják, hogy az emberek nem képesek megtartani Isten törvényét. Jézus megalázta magát, istenségére felöltve az emberit, hogy az emberi család Feje és Képviselője lehessen, és tanításával és példájával egyaránt elítélje a bűnt testben, és megszügyenítse Sátán vádjait.” Ha Sátán vádja az volt, hogy a bukott ember nem képes engedelmeskedni Isten törvényének, akkor Jézus csak úgy cáfolhatta meg ezt a vádat, ha bebizonyítja, hogy a bukott ember igenis képes engedelmeskedni Isten törvényének. „Krisztus megtartotta a törvényt, ezáltal minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy az ember is képes megtartani azt.” (*RH*, 1901. máj. 7.) „Ő azért jött erre a világra, hogy mindenben megkísértessen, mint ahogy mi meg vagyunk kísértve, és hogy az egész világegyetem előtt bebizonyítsa: ebben a bűnös világban az emberek képesek olyan életet élni, amelyet Isten elfogad.” „Sátán azt állította, hogy az emberek nem képesek bűn nélkül élni.” (*RH*, 1905. márc. 9.)

Hol vannak azok az emberi lények, akikről Sátán azt állítja, hogy nem élhetnek bűn nélkül? Ebben a bűnös világban vannak. Tehát Sátán vádja a bukott ember ellen irányul, hogy nem képes megtartani Isten törvényét. Sátán azt állítja, hogy mi, akik ezekben a napokban élünk, nem engedelmeskedhetünk Isten törvényének. Ezért Jézus Krisztusnak bizonyítania kellett, hogy a bukott ember képes megtartani a törvényt. Így tehát Sátán vádja és Krisztus válasza egyaránt a bukott természetre vonatkozik. Ha Sátán vádja nemcsak Ádám ellen irányult, hanem ellenünk is, akkor az, hogy Krisztus a bukás előtti emberi természetet vette volna magára, egyáltalán nem válaszolt volna Sátán vádjára. Krisztusnak a bukott emberi természetet kellett magára vennie ahhoz, hogy Sátán vádjait és követeléseit megcáfolja.

Hogyan kísértetett meg Jézus?

A Zsid 4:15 versében azt olvassuk, hogy Jézus mindenben megkísértetett, mint mi, de nem vétkezett. Ha pedig mindenben úgy kísértetett meg, mint mi, akkor ez azt jelenti, hogy ugyanazokon a módokon érte kísértés, mint minket. „Ha olyat kellene elszenvednünk, amit Jézus nem szenvedett el, akkor Sátán azt mondta volna Isten hatalmáról, hogy elégtelen számunkra... Jézus elviselt minden próbát, amelyre mi is ki vagyunk téve.” (*Jézus élete*, 24. o.) „A kísértések, amelyeket Krisztus kiállt, ugyanazok, mint amelyeknek mi olyan nehezen állunk ellen.” (uo. 116. o.) Végső soron nem az önzés, a büszkeség és a vágyak a problémáink, amelyek a bukott természetünkéből fakadnak? Legtöbbször nem a belső kívánságaink miatt bukunk el, amelyek rossz irányba visznek? Ha Jézus nem tapasztalt volna ezek közül egyet sem, akkor igaz lenne, hogy Ő mindenben megkísértetett, mint mi?

„Krisztus alávetette magát a legnehezebb próbáknak, és szüksége volt minden képességére, amikor ellen kellett állnia annak a késztetésnek, hogy saját hatalmát felhasználva megszabadítsa magát a veszélyből.” (*S.D.A. Bible Commentary*, 7., 930. o.) Figyeljük meg, hogy Jézusnak ellen kellett állnia annak a késztetésnek, hogy saját hatalmát használja! Honnan származott ez a késztetés, ha nem a belső természetéből, saját vágyából? Miért mondta Jézus: „Nem a magam akaratát keresem” (Jn 5:30), „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem” (Jn 6:38)? Miért lett volna szükséges ezt mondania, ha az akarata önmagában hibátlan, tiszta és szent lett volna? Ha azonban saját akarata és a hajlamai valami negatív felé húzták, akkor volt értelme kérnie az Atyától, hogy teljesítse benne az akaratát. „Krisztus

emberi akarata nem vezette volna őt a kísértés pusztájába, hogy böjtöljön és megkísértessen az ördögtől. Nem vezette volna arra sem, hogy elszendvedjen megaláztatást, megvetést, gyalázatot, szenvedést és a halált. Emberi természete visszariadt volna mindezekről, ugyanolyan határozottan, ahogyan a mi emberi természetünk is tenné... Mi volt Krisztus életének célja? Mennyei Atyja akaratának teljesítése.” (*Signs of the Times*, 1894. okt. 29.)

„Túl gyakran gondolunk Isten Fiára úgy, mint egy annyira felettünk álló lényre, hogy számára lehetetlen lett volna átélni a mi megpróbáltatásainkat és kísértéseinket, és hogy semmi együttérzése sincs irántunk gyengeségeinkben és hibáinkban. Ez azért van, mert nem tekintjük valóságnak az Ő azonosulását az emberiséggel. Krisztus magára vette a bűnös természet hasonlóságát, és mindenben hasonlóvá lett testvéreihez.” (uo. 1895. máj. 16.) Ha igaz, hogy osztoznia kellett gyengeségeinkben és kísértéseinkben, akkor igaz az is, hogy magára kellett vennie mindazt, ami minket olyanná tesz, amilyenek vagyunk, hogy megmutathassa, miként győzhetjük le azokat a gyengeségeket és kísértéseket. „Ha nem vette volna magára az ember természetét, nem lehetett volna példaképünk. Ha Jézus nem a mi természetünket vette volna magára, nem lehetett volna megkísérteni úgy, mint minket. Ha nem lett volna lehetséges, hogy engedjen a kísértésnek, akkor nem lehetne a mi Segítőnk.” (*Sm*, 1., 408. o.) Más szavakkal, Jézusnak a mi szintünkön kellett élnie úgy, mint ahogy mi élünk. Jézus Krisztus, a Megtartónk megtapasztalta érzéseinket és kísértéseinket. Tudta, mit jelent, amikor rossz úton akarunk indulni; mit jelent érezni a késztetést az Isten elleni lázadásra – és ez a kísértés a belső természetéből fakadt. Jézusnak ugyanúgy meg kellett küzdenie, mint nekünk. Neki „meg kellett vívnia azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia a kudarc és az örök pusztulás kockázatával.” (*Jézus élete*, 49. o.)

Hogyan győzött Jézus?

Jézus úgy győzött, hogy teljes mértékben függött Atyja hatalmától, valamint a Vele való közösség által. „Istensége el volt rejtve; Ő emberi természetben győzött, Isten hatalmára támaszkodva.” (*Youth's Instructor*, 1901. ápr. 25.) „Ugyanazokkal a lehetőségekkel, amelyekkel az ember is rendelkezhet, Jézus ellenállt Sátán kísértéseinek, ahogyan az embernek is ellen kell állnia.” (*Sm*, 1., 252. o.) „A maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amely ne állna az ember rendelkezésére is. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt Istentől kapott erő által.” (*Jézus élete*, 24. o.)

Ne feledjük, hogy nekünk nem adatott meg Ádám bűnbeesés előtti

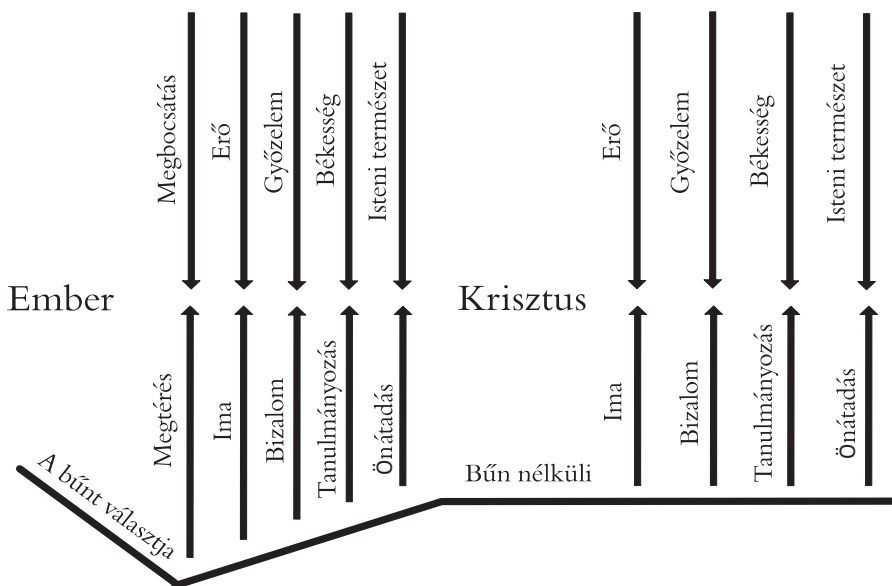
hatalma. Az rendkívüli hatalom lenne a bűn elleni küzdelemben. Ádám számára természetes volt azt tenni, ami jó. Számunkra természetes azt tenni, ami rossz. Az ösztönök teljesen különbözőek. Ha Jézus megkapta volna azt a hatalmat, amellyel Ádám bűnbeesése előtt rendelkezett, az rendkívüli hatalom lett volna, amely nekünk soha nem adatott meg. „Ha Krisztusnak lett volna valamilyen különleges hatalma, amelyhez az embernek nincs hozzáférése, Sátán nagy ügyet csinált volna ebből a kérdésből.” (Sm, 3., 139. o.)

Jézus győzelme nem azért volt rendkívüli, mert Istenként cselekedett, hanem mert emberként nem úgy cselekedett, ahogyan az emberek általában. Emberi természetben Jézus olyan életet élt, amelyről Sátán azt állította, hogy az embernek lehetetlen élni. Jézus életében a lenyűgöző az volt, hogy olyan módon élt, amelyről azt feltételezték, hogy lehetetlen élni. Ha Jézus büntelen életet élt volna, más szinten, mint a mi bukott természetünk szintjén, soha nem kaptunk volna választ arra a kérdésre: „Mit bizonyít ez?”

„Következtetéseinkben sok a tévedés helytelen meglátásaink miatt Krisztus emberi természetével kapcsolatban. Amikor olyan erőt tulajdonítunk emberi természetének, amellyel az ember nem rendelkezhet a Sátánnal vívott küzdelemben, megsemmisítjük Jézus emberi mivoltának teljességét.” (S.D.A. Bible Commentary, 7., 929. o.) Mi egyszerűen nem rendelkezünk Ádám bűneset előtti természetének erejével. A figyelmeztetés tehát világos: ha Jézus emberi természetének olyan erőt tulajdonítunk, amellyel mi nem rendelkezhetünk, akkor leromboljuk emberi mivoltának teljességét. „Az Úr most kéri Ádám minden fiától és lányától, hogy abban az emberi természetben szolgálják Őt, amellyel mindannyian rendelkezünk... Jézus ugyanúgy meg tudta tartani Isten parancsolatait, ahogyan az emberek is képesek megtartani azokat.” (uo.) Hogyan tudjuk megőrizni a parancsolatokat? Világos, hogy nem Ádám természetében. Csak abban a természetben tudjuk megtartani, amellyel most rendelkezünk – a bukott természetben. Jézus ugyanúgy megőrizte Isten parancsolatait, mint ahogy nekünk is meg kell őriznünk. Úgy győzött, mint ahogy nekünk is győznünk kell.

Jézus győzelme a mennyei Atyától való függés győzelme volt. Győzött az önátadás és a mindennapi imádság által. (Lásd: *Jézus élete*, 130, 756. o.) „Jézus teljesen Istentől függött, és az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba... Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott Tőle, hogy életet adhasson a világnak.

Az Ő tapasztalata a mi tapasztalatunk is kell legyen.” (Jézus élete, 363. o.)

Amikor Jézus erre a földre jött, magára vette az emberi természetet annak minden gyengeségével együtt, de nap mint nap a Szentlélek vezette. Felülről kapott erő töltötte be, amely irányította élete minden lépését, cselekedetét és beszédét. Életét teljes összhangban élte Isten akaratával.

Nyilvánvaló, hogy Krisztus természetének ilyen értelmezése számkra is bizonyos következményekkel jár. „Nekünk ugyanúgy kell győznünk, ahogyan Krisztus győzött.” (uo. 389. o.) „Emberi mivoltában szorosan kapaszkodott az Atya istenségébe; és ez kiváltsága lehet az emberi család minden tagjának. Krisztus semmit sem tett, amit az emberi természet ne tudna megtenni, ha az isteni természet részese lesz.” (*Signs of the Times*, 1897. júl. 17.) Az emberi család bármelyik tagja az isteni természet részese lehet, mint ahogy Krisztus is részese lett. Ő nem tett semmit, amit mi ne tehetnénk meg. „Jézus nem tárt fel semmiféle olyan tulajdonságot és nem gyakorolt olyan hatalmat, amelyekre az emberek nem tehetnek szert az Őbenne való hit által. Krisztus tökéletes ember volta az, amelyet összes követője megszerezhet, ha éppen úgy alárendeli magát Istennek, ahogy azt Krisztus tette.” (Jézus élete, 664. o.) „Krisztus engedelmissége az Atya iránt ugyanaz az engedelmisség volt, amelyet tőlünk is megkövetel... Nem azért jött világnkba, hogy kisebb Istenként mutassa be engedelmisségét

egy nagyobb Isten iránt, hanem azért, hogy emberként engedelmeskedjék Isten szent törvényének, és így példaképünk legyen; nem azért, hogy bemutassa, mit tud megtenni Istenként, hanem azért, hogy mit tud megtenni az ember, ha hittel támaszkodik Isten erejére minden szükségében.” (S.D.A. Bible Commentary, 7. kötet, 929. o.)

„Krisztus azért jött, hogy emberi természetben betöltse a törvényt, ugyanúgy, ahogyan mi is betölthetjük azt emberi természetünkben, ha azt tesszük, amit Krisztus tett.” „Minden intézkedés megtörtént azért, hogy a véges, bukott ember olyan szoros kapcsolatba kerülhessen Istennel, hogy ugyanazon forrás által, amelyből Krisztus győzött emberi természetében, az ember is határozottan ellen tudjon állni minden kísértésnek, ahogyan Krisztus tette.” (Sm, 3., 130. o.) „Krisztus szilárdan kapaszkodott Isten trónjába, és nincs egyetlen férfi vagy nő sem, aki ne részesülhetne ugyanabban a segítségben Istenbe vetett hit által. Az ember Isten természetének részese lehet.” „Az isteni és az emberi egybeolvadhat.” (Sm, 1., 409. o.) „Minden Krisztusban hívő kiváltsága, hogy birtokolja az Ő természetét, egy olyan természetet, amely sokkal magasabb annál, mint amelyet Ádám elveszített a bűnbeeséskor.” (The Upward Look, 180. o.) „Krisztus eljött erre a földre, hogy olyan engedelmes életet éljen, mint amelyet Isten elvár tőlünk is.” (General Conference Bulletin, 1901, 481. o.) „Ő emberi természetében pontosan az volt, amivé mi is válhatunk.” (Ellen White, Letter 106., 1896., 106. o.) „Élete tanúság volt arra, hogy ugyanazon isteni hatalom segítségével, amelyet Krisztus kapott, az ember képes engedelmeskedni Isten törvényének.” (Sm, 3., 132. o.)

Megváltónk és Urunk egyaránt Helyettesünk és a mi Példaképünk. Ő adja a megbocsátást és a hatalmat is, hogy bűn nélkül éljünk. Ő bebizonyította, hogy nem kell többé Isten elleni lázadásban élnünk. Jézus bebizonyította, hogy Istennel együtt a lehetetlen lehetségessé válik. Jézus megtestesülése volt a legnagyobb kockázat, de Isten legnagyobb győzelme is a Sátánnal folytatott kozmikus küzdelemben. Ezért a jövőnk tele van reménységgel. Krisztus győzelmére alapozva – amelyet a mi bukott természetünkben aratott – most már nyitva áll az út, hogy Isten megvalósítsa a lehetlent bennünk is, akik ugyanilyen bukott természettel rendelkezünk. Ami emberi szemszögből teljesen lehetetlennek tűnik, az Isten számára lehetőség arra, hogy ismét véghezvigye a lehetlent.

Ami az embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges

Napjainkban a „tökéletesség” kifejezés zavaró szónak tűnik. Mit jelent valójában? Mit nem jelent? Az első dolog, amit ki kell mondanunk, hogy a tökéletesség a hit általi megigazulás végeredménye. Nem a hit általi megigazulás módszere, és nem is az alapja; hanem a megigazulás és a megszentelődés folyamatának vége.

Egyesek úgy gondolják, hogy lelkileg egészségtelen hangsúlyozni a tökéletesség témáját. Azt sugallják, hogy veszélyes beszélni a bűn hiányáról vagy a tökéletességről, mert elvonja Krisztustól a dicsőséget, és megfosztja a keresztényt az üdvösség biztonságától, egészen addig a pontig, hogy eljövetele inkább félelmet kelt, semmint örömteli várakozást.

Egy hallgató a Pacific Union College-on tartott egyik kurzusomon nagyon világos összefoglalót írt erről a tökéletességgel kapcsolatos hozzáállásról. Azt írta, hogy a tökéletességet lehetetlen meghatározni a bűn meghatározása nélkül, mivel a tökéletesség a bűn hiánya. Mivel bűnben születünk, a problémánkat a helytelen kívánságok jelentik, amelyeket örököltünk, és ebből az következik, hogy számunkra lehetetlen másként élni, mint hogy bűnt kövessünk el Krisztus második eljöveteleig. Még egy teljesen átadott kereszténynek is rossz gondolatai lehetnek, amelyeket környezete sugall bűnös természete miatt, és ez azt jelenti, hogy nem lesz tökéletes. Azt állította, hogy Krisztus büntelen élete az Ő büntelen természetének a terméke volt. Krisztus nem lehet a mi Példaképünk, mert nem a mi szintünkről indult, és így nem várható el tőlünk, hogy végül eljussunk az Ő szintjére. A hallgató által bemutatott anyag következtetése az volt, hogy a tökéletesség csak akkor lehetséges, ha a bűnös természetünk megváltozik Jézus második eljövetelekor. Mivel természetünkönél fogva bűnösök vagyunk, ebben az életben nem szűnünk meg vétkezni.

Látjátok, hogy a bűn természetéről és Krisztus természetéről hozott döntések miként befolyásolják a hit általi megigazulás minden területén hozott döntéseket? Ha az imént összefoglalt gondolatok igazak, akkor újra

meg kell határoznunk azt, amit sok éven át hittünk és tanultunk a Heted-napi Adventista Egyházban. Ha ezek a gondolatok nem igazak, akkor tudnunk kell, miért nem igazak. Újra meg kell vizsgálnunk a bizonyítékokat.

Meghatározások

Kulcsfontosságú, hogy a bűnt, a bűn hiányát és a tökéletességet a lehető legpontosabban határozzuk meg. Ha a bűn elsődleges jelentése a „bűnös természet”, akkor már a világra születésünkkel bűnösökké válunk. Ha azonban a bűn elsődleges jelentése a „bűnös jellem”, akkor azoknak a döntéseknek a következtében válunk bűnössé, amelyeket azután hozunk meg, hogy képessé válunk különbséget tenni jó és rossz között. Ha a bűn a természetünk, akkor nincs felette ellenőrzésünk, és természetünkkel fogva bűnösök vagyunk. Ha viszont a bűn a jellemünk, akkor van ellenőrzésünk a döntéseink felett, és a választásunk következtében vagyunk bűnösök.

Ugyanezt a vonalat követve, ha a *bűn hiánya* „bűntelen természet” jelent, akkor ez csak Krisztus második eljövetelkor lehetséges, mivel addig lesz bűnös természetünk. Ha azonban a *bűn hiánya* „szent jellemet” jelent, akkor a tökéletesség bármikor lehetséges, amikor úgy döntünk, hogy nem vétkezünk. A döntő tényező tehát az, hogyan határozzuk meg a bűnt. Ha a bűnt a természetre vonatkoztatjuk, akkor a bűntelenség nem lehetséges Krisztus második eljövetel előtt. Ha viszont a bűnt a jellemre értjük, akkor a bűntelenség lehetséges a második eljövétel előtt is. Ezeket a meghatározásokat szem előtt tartva most vizsgáljuk meg a tökéletesség fogalmát! Legalább négy olyan meghatározása van a tökéletességnek, amely itt releváns. Az első az abszolút tökéletesség. Gyakran mondják, hogy mi, emberek soha nem lehetünk abszolút tökéletesek. Ez igaz, mivel az abszolút tökéletesség magát Istent írja le. Más abszolút tökéletesség nem létezik. Következésképpen az abszolút tökéletesség soha nem lehetséges a teremtett lények számára – sem az emberek, sem az angyalok esetében. „Az angyali tökéletesség kudarcot vallott a mennyben. Az emberi tökéletesség kudarcot vallott Édenben.” (Ellen White, *Our High Calling*, 45. o.)

Amikor Lucifer elkezdte sugallni, hogy Isten igazságtalan, az angyali sereg majdnem fele hallgatott rá, és úgy gondolta, hogy talán igaza van. (Lásd: *A megváltás története*, 18. o.) Ezt követően Isten mennyei tanácskozást hívott össze, amelyen bemutatta az igazságot Jézus Krisztusról, azt, hogy Ő teljes mértékben Isten, és ezzel megmutatta, hogy Lucifer vádja alaptalan volt. (Lásd: *Pátriárkák és próféták*, 36. o.) E tanácskozás után az angyalok mintegy egyharmada Lucifer oldalán állt, ezért kivették a mennyből. (Lásd: *Bt 3.*, 115. o.)

Ez azt jelenti, hogy az angyalok jelentős része, akik meghallgatták Lucifert, és úgy gondolták, hogy talán igaza van, később meggondolták magukat. Ennélfogva nem használhatjuk az abszolút tökéletesség kifejezést ezen angyalok leírására, akik meggondolták magukat Istennel és Luciferrel kapcsolatban. Valójában egészen a keresztségig az angyalok nem voltak teljesen meggyőződve arról, hogy Istennek igaza van, és Sátán téved. Addig úgy tűnik, hogy közülük néhányan nem voltak teljesen meggyőződve arról, hogy Sátán vádjai hamisak. Csak ekkor szakadt meg teljesen az iránta érzett rokonszenvük. A keresztség által szűnt meg minden együttérzésük iránta. (Lásd: *Jézus élete*, 758-761. o.) Ezért teljesen helyes azt mondani, hogy az abszolút tökéletesség nem olyan fogalom, amelyet a hit általi megigazulás tárgyalásakor alkalmazhatnánk, mivel az még az angyalokra sem érvényes, csak egyedül Istenre.

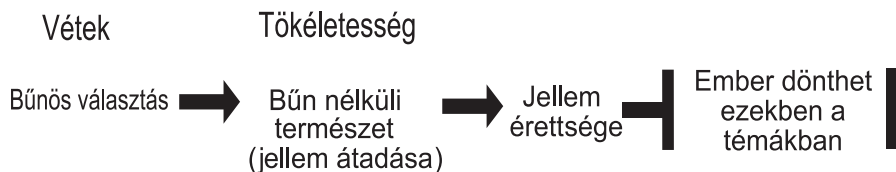
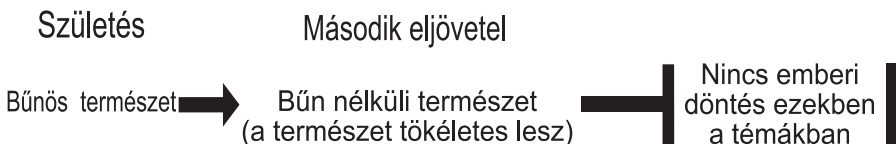
A tökéletesség második meghatározása a „természet tökéletessége”. Bűnös természetünk csak Krisztus második eljövetelekor lesz eltávolítva, és csak ezután nem lesznek többé bennünk belső, bűnre hajló késztetések. Így tehát a természetünk tökéletessége, – amely a belső kísértések megszűnését jelenti – csak Krisztus második eljövetelekor valósul meg. A természetünk tökéletességét e nagy esemény előtt nem tapasztalhatjuk meg.

Ha azonban a bűnről és az igazságról szóló meghatározásainkat a jellemre összpontosítjuk, akkor a tökéletesség olyan vonatkozásairól beszélhetünk, amelyek már most elérhetők. A jellemnek legalább két aspektusa van, amiket a „perfekt”, „tökéletes” vagy „tökéletesség” szavakkal lehet leírni. Az első szempont a jellem átadása. Ez a megtéréskor történik, amikor életünket teljesen átadjuk Krisztusnak. Abban a pillanatban Krisztusban tökéletesnek számítunk. Tökéletességünk abban az időben teljes, ugyanakkor a Krisztussal való járásunk még csak akkor kezdődik. Annyira vagyunk teljesen átadva, amennyire önmagunkat és Isten akaratát megértjük. Isten elfogadja mindannak a teljes átadását, amit akkor önmagunkról tudunk. Így jellemünk átadása tökéletes, mert Isten tökéletesnek fogadja el.

Van azonban egy másik fogalom is, amelyet meg kell vizsgálnunk – a jellem érettsége. Ha hisszük, hogy a bűn a választásunk eredménye, akkor azt is hinnünk kell, hogy képesek vagyunk a bűn elutasítására. A jellem érettsége egyszerűen a gyümölcsstermés folyamata az egyéni életben. Akkor válunk éretté Krisztusban, amikor úgy döntünk, hogy már nem vétkezünk Isten ellen; úgy döntünk, hogy már nem lázadunk többé ellene. Ez a döntés bármikor megszülethet. Ha Krisztus bennünk él a megigazulás és a megszentelődés folyamata által, akkor Ő van életünk kormánykerékénél, és már nem vétkezünk, mert Krisztus nem vétkezik. Krisztus nem

tesz semmit, ami nincs összhangban az Ő akaratával. Amikor vétkezünk, akkor Sátán irányítását választjuk. Mi döntünk úgy, hogy megengedjük Sátánnak, hogy működjön az életünkben.

Abszolút tökéletesség – csak Istennél

Ez a nézet nagyon egyszerűen és világosan kifejezhető. Krisztus belül - a bűn kívül. A bűn belül - Krisztus kívül. Krisztus és a bűn nem kerülhetnek egyszerre az életünk trónjára. Krisztus nem fogad el megosztott szívet. Krisztus teljes irányítás alatt tartja az érett jellemet, ami megóv attól, hogy lázadó döntéseket hozzunk. Ilyenkor nem választjuk, hogy gondolatban, szóban vagy tettben fellázadjunk Isten ellen. Valójában arra összpontosítunk, amit Isten képes megtenni, nem pedig arra, amire mi képesek vagyunk. Beszélhetünk órákon át az elesett ember korlátairól, de nem sokkal jobb-e arról beszélni, hogy mire képes Isten? Miért ne beszél-nénk arról, ami lehetséges?

A meghatározásainkat tekintve a tanulmányunk szempontjából a legfontosabbak azok a területek, amelyek felett van befolyásunk. Ha hisz-szük, hogy a bűn a mi döntéseink következménye, akkor azt is hinnünk kell, hogy választhatjuk az engedelmisséget. Választhatjuk, hogy átadjuk magunkat, és választhatjuk az érettségig való növekedést. Mivel Krisztus erőt ad a győzelemhez, minden átadott kereszténynek megvan a lehetősége arra, hogy feddhetetlen jelleme legyen. Így tehát a gondosan meghatározott tökéletesség valóság. Ez nem lehetetlenség. Meg kell vizsgálnunk azokat

a területeket, amelyek felett ténylegesen gyakorolhatunk ellenőrzést az életünkben.

Az újjászületés Krisztusban való tökéletességet hoz, amely elegendő az üdvösséghez. Ezen átadás alapján üdvözülünk. A probléma az, hogy megszakítjuk az engedelmisségünket, Krisztusnak való átadásunkat. Az Ő bennünk lakozó ereje nem változik meg, csak a mi engedelmisségünk nem állandó. Ezeknek a megszakításoknak meg lehet és meg is kell szűnniük, mert Krisztusnak teljes irányítást kell adnunk az életünk felett, folyamatosan. A változó tényező az engedelmisségünk állandósága. Krisztus ereje állandó, de a mi kapcsolatunk néha ingadozik.

Természetünkél fogva bűnösök leszünk Krisztus eljöveteléig, de dönthetünk úgy, hogy nem cselekszünk Isten akarata ellen. Valójában lehet feddhetetlen jellemünk bűnös természetben. Éppen ezért létfontosságú, hogy helyesen értsük Krisztus természetét. Ha Krisztus a Szentlélek uralma által győzte le természeté bűnös hajlamait, akkor ugyanez az erő számunkra is rendelkezésre áll. Ha azonban Krisztus nem a mi természetünket hordozta, akkor a módszer érthetatlenné válik. Ezen a ponton fontos emlékeznünk arra, hogy a bűn nem a természetünk miatt róható fel nekünk, hanem kizárólag a döntéseink és az általunk kialakított jellem miatt.

A tökéletesség a Bibliában

Júdás 24. versében egy nagyon fontos igazság tárul elénk azzal, hogy mit tehet Krisztus értünk. „Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel.” Vajon képes Krisztus megőrizni minket az elbukástól? Júdás isteni ihletés alatt ezt egyértelműen kijelenti. Így az elesés nem egy elkerülhetetlen valóság az életünkben. Krisztus képes megóvni bennünket az elbukástól. A Fil 4:13 versben egy másik kijelentést találunk, amit komolyan kell vennünk. „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Vajon valóban *minden* lehetséges Krisztus által? Valóban lehetséges a bűn feletti győzelem?

A 2Pt 2:9-ben a következőket olvassuk: „Az Úr meg tudja szabadítani a kegyeseket a kísértésekből”. Nem szükséges, hogy engedjünk a kísértésnek, mert Ő meg tud szabadítani belőle. Nem szabadíthatjuk meg magunkat a kísértéstől, de Isten meg tudja tenni ezt. Ha készek vagyunk rá, Ő gondoskodik a szabadulás útjáról. Az 1Kor 10:13 hozzászólja: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” Isten

megígérte, hogy nem enged meg olyan kísértést, amely túl erős, és elkerülhetetlenné teszi számunkra a bűnt. Ez azt jelenti, hogy minden kísértésből biztosít menekülési utat. Nincs olyan kísértés, amely elkerülhetetlenné tenné a bűnt. Isten megígérte, hogy ha benne bízunk, megmutatja a kiutat minden kísértésből.

Az 1Pt 2:21, 22-ben a következőket olvassuk: „Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtott”. Tudjuk, hogy Krisztus bűn nélküli életet élt, de néha nem akarjuk elfogadni, hogy Ő a példaképünk is, aki erősen kérlel, hogy kövessük Őt. Természetesen ez feltételezi, hogy Krisztus ugyanúgy született meg, mint mi születünk, átélte kísértéseinket és megtapasztalta vágyainkat. Ha mindez igaz volt rá, és mégsem vétkezett, akkor Jézus valóban lehet a Példaképünk.

Az 1János 3:2-9 különösen fontos szakasz a megtérés utáni állapotunk szempontjából: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta. Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt. Fiaccskáim! senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.” Ha Krisztusban vagyunk, nem lázadunk többé ellene, hiszen a bűn lázadás. Ha Benne maradunk, nem vétkezünk, mert Krisztus nem vétkezik bennünk. Itt visszatérünk egy korábbi kijelentéshez, mely szerint Krisztus nem követ el bűnt. Tehát, ha folyamatosan Krisztusban maradunk, akkor Ő nem fog vétkezni bennünk. Így nem fogunk lázadni sem gondolatban, sem cselekedetben, amíg benne maradunk.

Milyen csodálatos kijelentés olvasható a Jelenések 3:21-ben: „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.” Jézus Krisztus a győzelem mintája, és nekünk úgy kell győznünk, ahogyan Ő

győzött. Természetesen az Ő erejére és hatalmára kell támaszkodnunk, de az igazság az, hogy győzni fogunk, ahogy Ő győzött. A 2Kor 10:5-ben találunk egy másik klasszikus kijelentést: „Lerontván okoskodásokat és minden magasztalatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtván minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak”.

Isten azt szeretné, hogy minden gondolatot Krisztus uralma alá vessünk. Nemcsak a pozitív gondolatokat, hanem még a negatívakat is, hogy Ő irányíthassa minden gondolatunkat és hozzáállásunkat. A Gal 5:16 verse hozzáteszi: „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyék.” Ha a Szentlélek uralja az életünket, nem esünk a bűnös természet kívánságainak csapdájába. Nem kell folyamatosan kudarcot vallanunk, nem kell újra és újra elbuknunk. A Szentírás ígérete az, hogy győzhetünk, és folyamatos győzelmet élhetünk meg a test elleni harcban.

A tökéletesség Ellen White írásaiban

Ellen White világosan és határozottan beszél a jellem érettségre jutásának kérdéséről. „Győzhetünk. Igen, teljesen és maradéktalanul. Jézus azért halt meg, hogy utat készítson a szabadulásra, hogy legyőzhessünk minden gonosz hajlamot, minden bűnt, minden kísértést, és végül Vele lehessünk.” (Bt 1., 144. o.) Figyeljétek meg, hogy minden bűnt le kell győznünk. Az idézetek olvasása során emlékeznünk kell arra, hogy nem a saját erőnk által győzünk, hanem kizárólag Isten erejének való alárendeltség által, amikor engedjük, hogy Jézus folyamatosan bennünk lakozzon. „Ha Immanuel Fejedelmének véres zászlaja alatt állsz, hűségesen szolgálva Őt, soha nem fogsz engedni a kísértésnek, mert az, aki melletted áll, meg tud őrizni az elbukástól.” (*Our High Calling*, 19. o.) Milyen csodálatos kijelentés! Soha nem kell engednünk a kísértésnek. Miért? Mert velünk van az, aki meg tud őrizni az elbukástól. Isten hatalma nagyobb, mint Sátán hatalma. Ha Őt folyamatosan a szívünk trónján tartjuk, nem fogunk elbukni.

„A bűnre nincs mentség. A szent jellem, krisztusi élet Isten minden bűnbánó, hívó gyermeke számára elérhető.” (*Jézus élete*, 311. o.) Nézzük azonban ennek a kijelentésnek a közvetlen kontextusát! Ellen White arról beszél, hogy Isten eszménye gyermekei számára magasabb annál, mint amit mi el tudunk képzelni, és Jézus parancsára utal, hogy legyünk tökéletesek, amint a mennyei Atya tökéletes. Azt mondja, hogy ez a parancs valójában ígéret, és hogy Isten azt akarja, hogy teljesen megszabaduljunk Sátán hatalmától.

„A kísértő hatalma nem tekinthető mentségnek egyetlen rossz cselekedetre sem. Sátán örül, amikor hallja, hogy Krisztus követői kifogásokat keresnek jellemhibáikra. Mentegetőzésük viszi őket bűnbe.” (uo.) Ezek fényében Ellen White kijelenti, hogy nincs mentség a bűnre. Vajon nem vagyunk-e veszélyben, amikor mentegetőzve azt mondjuk: „Minden nap vétkezek. Nem tudom megállni, hogy ne vétkezzek. A bűn a természetem része. A bűn elkerülhetetlen.” Nem örvendeztetjük-e Sátánt, amikor mentegetjük eltorzult jellemünket? Nincs mentség a bűnre. Minden biztonnal mondhatjuk, hogy bűnös világba születünk és bűnös természetet örököltünk, és nincs felette uralmunk. De a bűnelkövetés felett igenis van hatalmunk. Erre utal Ellen White, amikor a tökéletességről és a bűntelenségről beszél.

Ellen White kijelenti, hogy ha engedelmeskedünk Istennek, ahogy Krisztus tette, képesek leszünk birtokolni az Ő tökéletes emberi természetét. (Lásd: *Jézus élete*, 664. o.) „Még gondolatban sem engedett a kísértésnek. Ez történhet velünk is.” (*Jézus élete*, 123. o.) Döbbenetes gondolat, hogy nem kell még gondolatban sem engednünk a kísértésnek, ha teljes mértékben Jézus uralma alatt állunk. „Jézus hatalma és vezetése alatt férfiak és nők olyan életet élhetnek, amelyet Krisztus élt ezen a földön. A Sátánnal vívott küzdelemben megkaphatják ugyanazt a segítséget, amelyet Ő is kapott. Több mint győztesek lehetnek Őáltala, aki úgy szerette őket, hogy önmagát adta értük.” (*Bt* 9., 22. o.) Láttuk már, hogy Krisztusnak nem állt rendelkezésére semmi olyan, ami nekünk ne állna rendelkezésünkre. Ereje a Szentlélek vezetéséből származott, és mi is ugyanebben az erőben részesülhetünk, ha úgy rendeljük alá magunkat Istennek, ahogyan Ő tette. (Erről részletesebben a „Hogyan élt Krisztus?” című fejezet szól.)

„Krisztus azért jött erre a földre, hogy megmutassa nekünk, engedelmeskedhetünk Isten törvényének, ha függünk isteni hatalmától, ahogyan Ő függött.” (*RH*, 1912. júl. 4.) „Ez az élet ugyanazt a jellemet fejleszti ki bennünk és ugyanolyan cselekedetekben nyilvánkozik meg bennünk, mint Jézusban. Ezáltal leszünk összhangban az Ő törvényének minden előírásával.” (*Gondolatok a Hegyibeszédről*, 78. o.) Ezek az állítások egyértelműen azt mutatják, hogy: (1) Isten törvényének lehet engedelmeskedni. (2) Az engedelmisség csak Isten dinamikus hatalma által lehetséges, amely áthatja és uralja az örökölt, gyenge, bűnös természetünket.

A következő idézet hangsúlyozza Jézus megtestesülésének egyik célját. Krisztus azért jött el gyenge, elesett természetünkben, hogy megmutassa nekünk, hogy nem kell elcsüggednünk, amiért elesett természetet örököltünk. Bátorításunkra bebizonyította, hogy ha az isteni irányítja az

emberit, a bűnnek már nincs helye az életünkben. „A Megváltó magára vette az emberiség gyengeségeit és bűntelen életet élt, hogy az emberek ne féljenek többé attól, hogy az emberi természet gyengesége miatt nem tudnak győzni. Krisztus azért jött, hogy »az isteni természet részeseivé« tegyen bennünket, és élete kijelenti, hogy az emberi természet az isteni természettel egyesülve nem követ el bűnt.” (*A Nagy Orvos lábnyomán*, 180. o.) „Krisztus eljött erre a földre, és azért élt tökéletes engedelmségben, hogy férfiak és nők az Ő kegyelme által ugyanilyen engedelmes életet élhessenek. Ez szükséges az üdvösségükhöz.” (*RH*, 1906. márc. 15.) Ez azt mutatja, hogy mindaz, amit Krisztus tett – beleértve a tökéletes engedelmséget is –, elérhető mindazok számára, akik ugyanazt az utat választják, amelyet Ő is választott a győzelemhez.

Ellen White nagyon egyértelműen kijelenti, hogy az elbukás és a bűn oka elsősorban nem a meggyengült emberi természetünkben keresendő, hanem a saját akaratunkban. (Lásd: *Krisztus példázatai*, 31. o.) „A megváltás terve által Isten gondoskodott arról, hogy minden bűnös hajlam alávethető legyen, és minden kísértésnek ellen lehessen állni, bármilyen erős is legyen az.” (*Sm* 1., 82. o.) Ellen White írásaiban újra és újra visszatér az a gondolat, hogy minden kísértés legyőzhető Krisztus ereje által. Ha valóban minden kísértés az akarat döntése által hárítható el, akkor ennek elkerülhetetlen következménye az, hogy többé nem fogunk vétkezni.

A bűntelen élet gondolata pontosan ennek a három kijelentésnek a központi témája. Krisztus hatalma bennünk erősebb, mint bármilyen kísértés. „Ne ülj a Sátán kényelmes székében, mondván, hogy nincs értelme, hogy nem hagyhatod abba a vétkezést, hogy nincs benned erő a győzelemhez. Önmagadban valóban nincs erőd Krisztus nélkül, de az a kiváltságod, hogy Krisztus éljen a szívedben hit által, és Ő legyőzheti benned a bűnt, ha együttműködsz az Ő erőfeszítéseivel.” (*Our High Calling*, 76. o.) „Mindenki, aki teljes mértékben átadja magát Istennek, megkapja azt a kiváltságot, hogy bűn nélkül éljen a menny törvényének engedelmeskedve.” „Isten tökéletes engedelmséget követel tőlünk.” (*RH*, 1906. szept. 27.) „Krisztus azért halt meg, hogy lehetővé tegye számodra a bűntől való megszabadulást, mert a bűn a törvénytelenység.” (*RH*, 1894. aug. 28.)

Ellen White hangsúlyozza, hogy Isten erkölcsi tökéletességet vár el. Soha nem szabad lejjebb szállítanunk az erkölcsi színvonalat az öröklött vagy szerzett bűnre való hajlamunk miatt. Valójában a jellem tökéletlensége bűn, és helyre kell állítani. Ahogy az ember egy tökéletes jellem felé halad, ez a „cselekedetek tökéletességében” nyilvánul meg. (Lásd: *Krisztus példázatai*, 330, 332. o.) Egyesek megpróbálták határvonalat húzni az

Istennel való kapcsolatuk és a viselkedésük között azzal az állítással, hogy lehet élő kapcsolatban lenni Istennel, még akkor is, ha viselkedésük hibás. Pedig világos, hogy ha a szív indítékai és vágyai összhangban vannak Isten akarásával, akkor a külső cselekedetek is azok lesznek.

Amikor a föld történelmének utolsó eseményeiről ír Ellen White, nagyon világossá teszi, hogy Isten népe győzelmet arat a személyes bűnök felett. „De Jézus eljövetele előtt mindaz, ami tökéletlen bennünk, nyilvánvalóvá válik, és félre lesz téve. Minden irigység, féltékenység, rosszindulatú gyanakvás és önző terv eltűnik az életből.” (Sm 3., 427. o.) Ez a kijelentés végeredményben bebizonyítja, hogy Isten népe nem fog vétkezni Jézus Krisztus második eljöveteléig, ahogy azt egyesek állítják. Krisztus hatalma még a bűnös indítékokat és érzéseket is legyőzi második eljövetele előtt.

Ezzel elérkeztünk a tökéletesség kérdésének egyik legfontosabb pontjához. Miért olyan fontos a tökéletesség? Mit bizonyít? „Isten képét ismét helyre kell állítani az emberben. Isten becsülete, Krisztus becsülete népe jellemének tökéletességében áll.” (Jézus élete, 671. o.) „Krisztus becsülete népe jellemének tökéletességében válik teljessé.” (Signs of the Times, 1897. nov. 25.) A jellem tökéletesedésének célja nem az üdvösségszerzés. Az üdvösség már megvalósult a jellem átadásával a megigazulás pillanatában. A tökéletesedés Isten szavának hitelességéről szól. Ő azt mondta, hogy törvénye igaz és megőrizhető. Sátán megkérdőjelezte ezt a kijelentést, és a vitáról még nem született végleges döntés.

Isten végidei népének kulcsszerepe lesz abban, hogy igazolja Isten szavának igazságát. Isten a saját nevét fogja igazolni azáltal, hogy népének megadja azt az isteni erőt, amely által tökéletesen engedelmeskedik törvényének. „Ha valaha is volt olyan nép, akinek egyre nagyobb mennyi világosságra volt szüksége, az az a nép, amelyet Isten ezekben az ünnepléses időkben elhívott, hogy szent törvényének letéteményese legyen, és igazolja jellemét a világ előtt.” (Bt 5., 746. o.) „Hogyan világosodhat meg a világ Krisztus követőinek élete által?” „Isten népének vissza kell tükröznie a világra Isten dicsőségének fényes sugarait.” „Isten világosan kijelentette, hogy elvárja, hogy tökéletesek legyünk, és mivel ezt elvárja, biztosította számunkra az isteni természetben való részesedést.” (RH, 1904. jan. 28.) A tökéletes jellem tehát kulcsszerepet játszik a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem végső lezárásában. Valójában a tökéletesség kérdése foglalja össze az egész vitát. Isten azt állítja, hogy a teljes engedelmség lehetséges. Sátán azt állítja, hogy a bűnös természet és jellem lehetetlenné teszi az engedelmséget. Ki mond igazat? Csak Isten népének maradéka bizonyíthatja, hogy Sátán hazug.

„Teljesen lehetetlen lesz bármelyikünknek is megkapnia Isten pecsétjét, amíg jellemhibáink vannak. Lelkünk templomában nem lehet folt vagy romlottság.” (Lásd: *Bt*, 5., 214. o.) „Most, amikor Főpapunk engesztelést végez értünk, arra kell törekednünk, hogy Krisztusban tökéletessé váljunk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának... Sátán nem talált semmit olyat Isten Fiában abból, ami által legyőzhette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Ebben az állapotban kell lenniük azoknak, akik megállnak a nyomorúság idején.” (*A nagy küzdelem*, 623. o.)

A tökéletességről szóló tanulmányunk egyik fontos gondolata az, hogy a tökéletesség soha nem marad ugyanazon a szinten. A tökéletesség nem egy sík. „Jézus emberként tökéletes volt, és mégis növekedett kegyelmeiben... Még a legtökéletesebb keresztény is folyamatosan növekedhet Isten ismeretében és szeretetében.” „Jézus végzi népe megtisztításának és finomításának munkáját; és amikor képmása tökéletesen visszatükröződik bennük, akkor népe tökéletes, szent és készen áll a megdicsőülésre. A kereszténynek nagy munkát kell elvégeznie. Arra vagyunk buzdítva, hogy tisztítsuk meg magunkat a test és a lélek minden szennyétől, és Isten félelmében tökéletesítsük a megszentelésünket.” (*Bt*, 1., 330–340. o.)

A tökéletesség folyamatos növekedés. Még akkor is, amikor a megérett keresztény már nem lázad Isten ellen, még mindig sok mindent kell tanulnia Istenről és önmagáról. A fejlődés folyamata az örökkévalóságon át is folytatódik. Amikor a lázadás eltűnik az életéből, és többé nem enged Sátán csábításainak, a jellem fejlődése rendkívüli módon felgyorsul, miközben a tökéletességben felnőtté válik.

Egyesek azt állítják, hogy Ellen White soha nem tanította, hogy a második eljövétel előtt büntelen élet lehetséges. A következő két kijelentés azonban nagyon világos a témával kapcsolatban: „Aki hit által engedelmeskedik Isten parancsolatainak, eljut arra az ártatlanság állapotára, amelyben Ádám bukása előtt élt.” (*In Heavenly Places*, 146. o; lásd még: *S.D.A. Bible Commentary*, 6. kötet, 118. o.) Ez a figyelemreméltó kijelentés azt állítja, hogy eljutunk az ártatlanság állapotára, amelyben Ádám a bukás előtt élt. Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy Ellen White az ártatlanságot a jellem területére vonatkoztatja. Vagyis lehet büntől mentes jellemünk, de nem büntől mentes természetünk.

„Krisztus mindent biztosított egyháza megszenteléséhez. Mindent megtett azért, hogy minden lélek elegendő kegyelmet és erőt kapjon ahhoz, hogy több mint győztes legyen a bűn elleni harcban... Eljött erre a világra, és büntelen életet élt, hogy hatalmában maradván népe büntelen

életet élhessen. Azt akarja, hogy az igazság elveinek gyakorlatba ültetésével megmutassák a világnak, hogy Isten kegyelme meg tudja szentelni a szívet.” (RH, 1902. ápr. 1.) Figyeljük meg, hogy ennek az idézetnek a kontextusa a bűn elleni folyamatos harc és a megszentelődés! A próbaidő lezárulása előtti felkészülés idején, a megszentelődés folyamatában képesek leszünk bűn nélküli életet élni. Nyilvánvaló, hogy Ellen White nem fél kimondani, hogy Krisztushoz hasonlóan mi is élhetünk büntelen életet. Ismétlem, ez azt feltételezi, hogy az ártatlanságot büntelen jellemként értelmezzük.

„Egyetlen dolog marad változatlan állapotban Krisztus második eljövételénél – a jellemünk. A feltámadás nem változtatja meg a próbaidő alatt kialakított jellemvonásainkat. Ugyanazokat a hajlamokat visszük magunkkal a mennybe, amelyeket itt a földön kialakítottunk. Mivel a jellem nem változik meg Krisztus eljövetelkor, rendkívül fontos, hogy most történjen meg a jellem átalakulása.” (*The Adventist Home*, 16. o.)

Egyetlen őszinte keresztyénynek sem szabad elcsüggednie a magas mércék miatt, mert megvan az ígéret arra, hogy bármit is elvár Isten a gyermekeitől, kegyelme által megadja, és a lehetőséget is, hogy megtegyék. „A Megváltónk egyetlen lélektől sem kér lehetetlen dolgokat. Tanítványaitól nem vár el semmi olyat, amiért ne lenne hajlandó kegyelmet és hatalmat adni nekik annak teljesítéséhez. Nem kérné tőlük, hogy tökéletesek legyenek, ha Ő maga nem parancsolná meg, hogy kegyelmet kapjanak mindazok, akiknek ilyen magas és szent kiváltságot ad.” „A feladatunk az, hogy törekedjünk elérni a saját cselekvési területünkön azt a tökéletességet, amelyet Krisztus az Ő földi élete során jellemének minden területén elért. Ő a mi Példaképünk.” (*God's Amazing Grace*, 230. o.) Ez világos útmutatás: Krisztustól kell függünk, hogy Ő tegyen minket tökéletessé. Ő az, aki tökéletesíteni fog minket. Nem válhatunk tökéletessé saját erőnk által. Krisztusra kell tekintenünk, a Példaképünkre, és követnünk kell azt a tervet, amit Ő élénk állított.

Egyesek talán azt kérdezik, hogy napjainkban miért pazarolják a bibliatanulmányozók idejét és energiáját a Krisztus természetéről szóló beszélgetésekre? Remélem, hogy a következő idézet rámutat a téma fontosságára. „Isten tökéletes jellemet kíván meg gyermekeitől.” „Állíthatjuk, hogy lehetetlen elérni Isten mércéjét; de amikor Krisztus Helyettesként és Kezesként jött el, Ő valódi ember volt... Az emberibe burkolt isteniséggel Ő tökéletes engedelmisségben élt Isten törvénye iránt.” „Ahogy Krisztus megtartotta a törvényt az emberi természetben, úgy mi is megtarthatjuk, ha szorosán kapaszkodunk a Hatalmasba, hogy hatalmat kapjunk.” (*Signs of the Times*, 1897. márc. 4.)

Látjuk tehát, milyen fontos megértenünk Krisztus természetét és azt a módszert, amellyel engedelmessé vált. „Senkinek sem szabad kudarcot vallania abban, hogy a maga területén a keresztyén jellem tökéletességére törekedjen... Isten felszólít, hogy érvük el a jellem-tökéletesség mércéjét, és élénk állítja példának Krisztus jellemét. Az Ő emberi mivoltában, amelyet a gonosszal szemben tanúsított folyamatos ellenállás csiszolt tökéletessé, a Megváltó megmutatta nekünk, hogy az istenséggel való együttműködés által az emberek ebben az életben elérhetik a jellem tökéletességét. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk.” (*Apostolok története*, 531. o.)

Ha Krisztus természete különbözött volna a miénktől, vagy ha az általa a győzelemre használt módszer más lett volna, mint amit mi is használhatunk, akkor bizonyára úgy tűnne, hogy számunkra teljesen lehetetlen azt tenni, amit Ő tett. De mivel természete ugyanolyan volt, mint a miénk, és módszere számunkra is elérhető, van reményünk a teljes győzelemre az életünkben. Megmutatta, hogyan teszi lehetővé a lehetetlent az Ő hatalma által, példájával ösztönözve minket. „Élete és jelleme által Jézus nemcsak Isten jellemét tárta fel, hanem az ember lehetőségeit is.” (*Sm* 1., 349. o.) „Ő azért jött el, hogy betöltsön minden igazságot, és az emberiség Képviselőjeként megmutassa az embernek, hogy ő is képes mindarra, amit Isten megkövetel, betöltve Isten követelményeinek minden egyes részletét... A jellem tökéletessége bárki számára elérhető, aki őszintén törekszik annak elérésére.” (*Isten csodálatos kegyelme*, 141. o.) Ellen White határozottan megfedte azokat, akik tagadták a tökéletes élet lehetőségének elérését. „Isten teljes engedelmességet követel tőlünk, és akik azt állítják, hogy nem lehetséges tökéletes életet élni, azok Istent vádolják igazságtalansággal és hamissággal.” (*Ms*, 148., 1899.)

Ellen White-nak két oka volt, amiért hangsúlyozta a tökéletesség elérésének lehetőségét: egyrészt a pszichológiai veszély miatt, hogy mindenki mentetgetni fogja személyes bűneit, másrészt mert mindenkifelett szem előtt kell tartanunk Krisztus hatalmát, amely győzelmet ad minden bűn felett. „Szeretni és dédélgetni a bűnt annyit jelent, mint szeretni és dédélgetni a bűn szerzőjét, aki Krisztus halálos ellensége. Amikor azok, akik Isten népének vallják magukat, mentetgetik bűneiket és a jellemük romlottóságát, akkor tiszteletet adnak Sátánnak, és helyet biztosítanak neki érzelmeikben.” (*Our High Calling*, 321. o.) „Aki nem hiszi el, hogy Krisztus képes megőrizni őt a bűntől, annak nincs hite, amely alkalmassá tenné őt Isten országára.” (*RH*, 1904. márc. 10.)

Ezek tipikus kijelentések Ellen White tollából a tökéletességről és az ártatlanságról. Újra és újra a győzelemről beszél, és határozottan kijelenti, hogy nem szükséges engednünk a kísértésnek. Erőteljesen hangsúlyozza, hogy Krisztus erejére támaszkodva mi is győzhetünk, ahogyan Ő győzött. Jézus megmutatta, hogyan járhatunk az Ő nyomdokain. Ellen White ismételtén kijelenti, hogy lehetséges Isten iránt engedelmes életet élni, és ebben az összefüggésben magabiztosan használja a *bűntelenség* kifejezést.

Sokan ezt kérdezik: „Vajon eljutott-e valaha valaki a jellem tökéletességére? Ki mondhatja el magáról, hogy tökéletes?” Ellen White így válaszol: „Énok, az istenfélő prófétának a jelleme ábrázolja azt a szentséget, amit mindazoknak el kell érniük, akik Krisztus második eljövetelekor áron vétetnek meg a földről. (Jel14:3)” (Pp, 88.,89. o.) Ellen White leírja, hogy Énok szükségesnek látta így élni, egy olyan időben, amikor az erkölcsi szenny mindent bemocskolt körülötte, de elméje Istenre és a mennyei dolgokra irányult. Arcát megvilágította a Jézus arcán ragyogó világosság. A körülötte lévő légkör, amit belélegzett, a bűntől és romlottságtól volt megfertőzve, mégis szent életet élt, és nem érintkezett azokkal a bűnökkel, amelyek mindent uraltak abban az időben. (Lásd: Bt, 2., 122. o.) Úgy tűnik, Énok tudatosan döntött úgy, hogy nem vétkezik. Úgy döntött, hogy életét összhangba hozza Krisztus életével egy olyan korban, amikor a világ állapota talán rosszabb volt, mint bármikor máskor a történelem során.

„Ádámától kezdve minden nemzedékben voltak kevesen, akik ellenálltak Sátán minden fortélyának, és nemes képviselői lettek annak, amit az embernek hatalmában áll megtenni és amivé lehet... Énok és Illés élő példái annak, hogy az emberiség mivé válhatott volna Jézus Krisztusba vetett hit által, ha ezt választja. Sátánt nagyon zavarta ezeknek a szent és nemes embereknek az élete, akik romlottsággal körülvéve is feddhetetlenek maradtak, igaz és tökéletes jellemet fejlesztettek ki, és méltónak találtattak arra, hogy a mennybe vitessenek. Erkölcsi erejükkel és nemes jellemükkel kitűntek, és legyőzték Sátán kísértéseit, aki nem tudta őket a halál hatalma alá hajtani. Sátán diadalmaskodott, amikor kísértéseivel legyőzte Mózeset, amikor be tudta szennyezni kiváló jellemét, valamint bűnbe tudta vinni azáltal, hogy a nép előtt magának tulajdonította azt a dicsőséget, amely egyedül Istent illette volna.” (RH, 1894. márc. 3.)

Úgy tűnik, valami különleges volt azokban a jellemekben, amelyeket Énok és Illés fejlesztett ki, mielőtt mennybe vitettek volna. Úgy döntöttek, hogy Isten erejével szembeszállnak a bűnnel. És ott van ez a figyelemre méltó kijelentés is: „Ma is léteznek Énokok.” (Krisztus példázatai, 332. o.) Tehát elérte-e valaki ezt a jellembeli tökéletességet? A válasz egyértelmű.

Állíthatjuk-e azt, hogy tökéletesek vagyunk?

Ellen White válasza erre a kérdésre szintén nagyon világos. „Minél közelebb kerülsz Jézushoz, annál bűnösebbnek fogod látni magad a saját szemedben; mert látásod tisztább lesz, és tökéletlenségeid világosan és egyértelműen ellentétben lesznek az Ő tökéletes természetével. Ez annak a bizonyítéka, hogy Sátán megtévesztései elvesztették erejüket.” (*Jézushoz vezető út*, 64.,65. o.) Minél inkább összhangba kerül az életünk Jézussal, annál kevesebb jót fogunk látni önmagunkban. Minél közelebb jutunk az Ő eszményéhez, annál méltatlanabbnak fogjuk érezni magunkat. „Minél közelebb kerülünk Jézushoz, minél világosabban látjuk jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk a bűn rendkívüli bűnösségét, és annál kevésbé érezzük késztetését annak, hogy felmagasztaljuk önmagunkat.” (*Apostolok története*, 561. o.)

Tehát állíthatjuk-e azt, hogy tökéletesek vagy bűntelenek vagyunk? „Azok, akik valóban törekednek a keresztyén jellem tökéletességére, soha nem engedik meg maguknak azt a gondolatot, hogy bűntelenek.” (*The Sanctified Life*, 7. o.) „Nem dicsekszünk majd szentségünkkel... Nem mondhatjuk, hogy bűntelenek vagyunk, amíg ez a romlott test nem lesz megváltoztatva és formálva Krisztus testének hasonlatosságára.” (*Signs of the Times*, 1888. márc. 3.) „Amikor az élet küzdelme véget ér..., amikor Isten szentjei megdicsőülnek, akkor - és csak akkor - mondhatjuk biztonssággal, hogy megmentve vagyunk és bűntelenek.” (*Signs of the Times*, 1895. máj. 16.)

Ezek a szakaszok az ártatlanságra való *igényre* utalnak, arra a gondolatra, amely a fejünkben él, hogy mi bűn nélküliek vagyunk. Figyeljük meg, hogy az utolsó idézet szerint csak a megdicsőülés után mondhatjuk el magunkról, hogy megmentve és bűntelenek vagyunk. Vajon most valóban megmentett állapotban vagyunk, abban az állapotban, amelyben maradnánk akkor is, ha meghalnánk? Hiszek a Biblia ígérésében, amely azt mondja, hogy már most bizalommal lehetünk afelől, hogy Krisztusban üdvözültek vagyunk. White azonban arra figyelmeztet bennünket, hogy nem lenne jó azt állítanunk, hogy meg vagyunk mentve, csak a megdicsőülés után. Vagyis különbség van aközött, hogy megmentettek vagyunk, és aközött, hogy azt állítjuk magunkról, hogy meg vagyunk mentve.

Ha ez így van, akkor mi a különbség aközött, hogy valaki bűntelen, illetve, hogy azt állítja magáról, hogy bűntelen? „Akik azt állítják, hogy szentek, valójában nem azok. Azok, akik a menny könyveiben szentként vannak bejegyezve, nem tudnak erről, és ők az utolsók, akik dicsekedné-

nek saját jóságukkal.” (*The Faith I Live By*, 140. o.) Itt bizonyítékunk van arra, hogy akit Isten szentnek nevez, az soha nem fogja magát szentnek állítani, ezzel is megmutatva, hogy különbség van aközött, hogy valaki feddhetetlen, és aközött, hogy ezt állítja magáról.

Vajon valaha is állíthatjuk, hogy büntelenek vagyunk? Az ilyen kijelentés soha nem fog elhangozni azok szájából, akik a legszorosabb közösségben élnek Istennel. Minél közelebb kerülünk Hozzá, annál kevésbé érezzük szükségét annak, hogy bármit is állítsunk magunkról. Egyre inkább úgy érezzük majd, hogy mindent – dicsőségünket, eredményeinket, büszkeségünket – a kereszt lábához kell letennünk. Nagyon is lehetséges, hogy napjainkban is vannak olyanok, akik olyan összhangban élnek Istennel, hogy nem lázadnak ellene sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben. De éppen ők lesznek azok, akik soha nem fogják ezt magukról állítani.

A próbaidő lezárása

Ha valóban hisszük, hogy létezik a próbaidő lezárása, és hogy Isten valami egészen különleges dolgot fog bemutatni azt követően, akkor logikusan következik, hogy hinnünk kell a jellem teljes megérésében is, amely azt jelenti, hogy az ember már nem enged a bűnös kívánságoknak. A próbaidő lezárása után „nem lesz Főpap, aki áldozatainkat, bűnbeismeréseinket vagy imáinkat Isten trónja elé vigye”. (*Tapasztalatok és látomások*, 48. o.) „Azt is láttam, hogy sokan nem tudják, milyennek kell lenniük ahhoz, hogy a megpróbáltatás idején megállhassanak Isten előtt a Szentélyben lévő Főpap nélkül. Akik megkapják az élő Isten pecsétjét, és védettek lesznek a próbaidő idején, azoknak teljes mértékben tükrözniük kell Krisztus képességét.” „Akkor már nem lesz több idő ennek megvalósítására, és nem lesz Közbenjáró, aki az Atya előtt közbenjárjon.” (uo. 71. o.) „Azoknak, akik akkor élnek a földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban.” (*A nagy küzdelem*, 425. o.)

A próbaidő lezárulta után változás történik a mennyben, Jézus már nem végzi többé Főpapi szolgálatát. Nem lesz Közvetítő vagy Közbenjáró, aki Isten trónja előtt képviseli a bűnösök ügyeit. Ez nem azt jelenti, hogy Krisztus ereje vissza lesz vonva népe életéből. De a megbocsátás papi munkája a próbaidő végén véget ér. „Abban a félelmetes időben az igazaknak

Közbenjáró nélkül kell élniük a szent Isten színe előtt.” (uo. 614. o.) „Jézus közbenjáró munkájának befejezése után a szentek Közbenjáró nélkül élnek a szent Isten előtt.” (*A megváltás története*, 403. o.) Krisztus közbenjárói munkájának vége azt jelenti, hogy a próbaidő lejárta után nem lesz bűnbocsánat. Ha a bűnbocsánat szolgálata véget ér, akkor feltétlenül szükséges, hogy a kegyelmi idő lezárulása után ne legyen több bűn a megpecsételték életében. Megbocsátás ugyanis csak addig létezik, amíg Jézus közbenjár értünk, és megbocsátja bűneinket.

Úgy gondolom, hogy a Krisztus eljövetele előtti rövid időszaknak – amikor már nincs közbenjáró – egyik legfontosabb célja az, hogy az egész világegyetem előtt bebizonyosodjon, Isten hatalma valóban elegendő a bűn feletti teljes győzelemhez azok életében, akik akarataikat teljesen és végleg alárendelték Neki. Egyesek, akik korábban elárulták a szent bizodalmat, és egyetértettek Sátán vádjával, miszerint lehetetlen engedelmeskedni Isten törvényének, végül bebizonyítják, hogy valóban nincs mentségük a bűnre. A próbaidő lezárása kulcsszerepet játszik abban a végső bizonyításban, amelyet Isten a világegyetem előtt tesz, hogy a bukott ember valóban képes engedelmeskedni Isten törvényének, amely igaz, szent és jó.

Ha komolyan vesszük a Biblia figyelmeztetéseit a győzelemmel kapcsolatban, a próbaidő végének valóságáról és a 144 000 előtt álló kihívásról, akkor komolyan kell vennünk a bűn nélküli élet igazságát is. Emlékeznünk kell azonban arra, hogy amikor a tökéletességről beszélünk, akkor célként, végeredményként hivatkozunk rá. Figyelmünket a megigazulásra és a megszentelődésre kell összpontosítanunk, mert ezek jelentik az üdvösség útját. Jézus megbocsátja bűneinket. Belép életünkbe hatalmával és győzelmével. Amint a megigazulásra és a megszentelődésre összpontosítunk, az eredmény és a cél természetes módon következik. Istenre bízni, hogy elvégzi munkáját a szívünkben, természetes következmény lesz. Ahogyan a futó, aki a versenyen fut, a következő néhány méterre összpontosít, miközben emlékezetében tartja a célvonalat, ugyanígy a keresztény is a Krisztussal való mai kapcsolatára összpontosít, miközben szem előtt tartja a futás végén lévő célt.

Következtetés a bibliai tökéletességről

Először is nagyon világosan tisztáznunk kell, mi nem a tökéletesség. Ahhoz, hogy megértsük, mi a tökéletesség, teljesen félre kell tennünk azokat a nézeteket, amelyek ellentétesek a tökéletességről szóló bibliai tanítással. Úgy gondolom, hogy a tökéletesség tanításával szembeni legtöbb

kifogás abból fakad, hogy félreértik, mit is jelent valójában. A tökéletesség soha nem abszolút – sem most, sem Krisztus visszajövele után. A tökéletesség soha nem jelent egyenlőséget Krisztussal. A tökéletesség nem jelenti a gyengeségek hiányát, sem azt, hogy megszűnnének a kísértések. A tökéletesség nem jelenti a betegségektől való mentességet, sem a testi vagy szellemi hibák hiányát. A tökéletesek közül senki sem fogja magát valaha is tökéletesnek érezni.

A „perfekcionizmus” szó sokak számára negatív jelentéssel bír. Pedig önmagában nem kellene annak lennie, hiszen csupán a tökéletességbe vett hitet fejezi ki. Sokak gondolkodásában azonban a perfekcionizmus egy torz, szélsőséges szemléletet jelent. Negatív értelemben a perfekcionizmus egy abszolút szintet hangsúlyoz, amelyen nem lehet túllépni. Ez a felfogás inkább a görög filozófiából ered, mint a Bibliából. Az ilyen torz perfekcionizmus az emberben rejlő képességeket helyezi előtérbe, mintha azok Krisztus jelenlététől függetlenül is létezhetnének benne.

Semmi közünk nincs ehhez a szélsőséges perfekcionizmushoz, mert ez egy önközpontú törvényeskedés, amely visszahelyezi az ént a szív trónjára, és megfosztja Krisztust az életünk feletti irányítástól. Ez a felfogás erőltetett engedelmisséget akar elérni, így az ember saját erejéből próbál engedelmes lenni. Ez a torz perfekcionizmus nagyon veszélyes, de ugyanilyen veszélyes a tökéletlenségről szóló tanítás is, amely hagyja, hogy az ember bűnössége és tehetetlensége elfedje azt, amit Isten megígért, hogy megtesz a bűnbánó bűnösökért a Szentlélek jelenléte által, aki erővel ruház fel. Kétkedni abban, hogy a tökéletesség reális cél, azt jelenti, kétségbe vonni Istent, hogy megvalósíthatja azt, amit megígért. A tökéletlenség nem tartja Jézust az ember teljes Helyettesének és Példájának, aki megmutatta, hogy Isten szeretetének törvénye megtartható, és hogy az ember itt és most valóban győztes lehet. Úgy hiszem, a tökéletességről szóló bibliai tanítás egyaránt különbözik a perfekcionizmus végététől és a tökéletlenség végététől is.

Miután foglalkoztunk azzal, *mi nem tökéletesség*, azt gondolom, hogy szükséges elmondani, *mi a tökéletesség*. A tökéletesség azt jelenti, hogy az ember olyan szoros kapcsolatban él Krisztussal, hogy többé nem reagál a bűnös késztetésekre, sem belsőkre, sem külsőkre. A tökéletesség teljes együttműködés Krisztussal. A tökéletesség az énünk folyamatos halála, a saját akarat és hajlamok feladása. A tökéletesség az önzés és a büszkeség teljes veresége. A tökéletesség az ember akaratának és Krisztus akaratának összeolvadása, így a Szentlélek átveszi a teljes és végső irányítást. A tökéletesség a hit folyamatos gyakorlása, amely tisztán tartja a lelket minden

bűntől és Isten iránti hűtlenségtől. A tökéletesség egy dinamikus, növekvő életforma, amely Krisztus életét tükrözi vissza, és amelyben az ember már nem enged a lázadó, bűnös vágyaknak. A tökéletesség Krisztushoz való hasonlóság, amely egyesíti az Istennel való kapcsolatot – amilyen Jézusé volt – azokkal a jellembeli tulajdonságokkal, amelyeket Ő tanúsított. A tökéletesség a Lélek által megélt, érett élet, amely tele van a Lélek gyümölcseivel, és ezért bűntől mentes. Ha helyesen értjük a tökéletességet, akkor azt jellemérettségként fogjuk látni, ami azt jelenti, hogy Krisztus akaratával összhangban élünk. Ő bennünk fog élni, és az Ő bennünk való jelenléte akadályozza meg, hogy a gonosz és bűnös vágyak irányítsanak minket. Krisztus irányítani fogja azt, amit mi nem tudunk ellenőrizni.

Bár ez a tanítás világosnak tűnik mind az Újszövetségben, mind Ellen White írásaiban, mégis él közöttünk az a gondolat, hogy Isten talán nem várja el népétől, hogy a megdicsőülés előtt bennük megszűnjön a bűn. Lehet, hogy annak félreértelmezése, amit Isten a népével közölni akar, nem szándékos, és talán nem is tudatosan történik. Ez a tévedés abból ered, hogy félreértjük, mi a bűn, hogyan élt Krisztus emberként, és ebből következően félreértjük a hit általi megigazulást is. Ha ugyanis Jézus csupán az ember Helyettese volt, de nem a Példaképe is, akkor az a feladat, hogy azt tegyük, amit Ő tett, jelentősen leértékelődik. „Sátán folyamatosan igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgysem tudnak győzni.” (*A nagy küzdelem*, 489. o.)

Helyesen értelmezve a hit általi megigazulás – vagyis az Isten hatalmába vetett bizalom, amely meg tudja őrizni az embert az elbukástól – egy ellenállhatatlan, élő és dinamikus erő az ember életében. Jól ismerve saját gyengeségeit, amelyeket Isten erejétől elszakítva tapasztalt, a hívő most már látja, mi valósulhat meg az életében, és legnagyobb örömét abban találja, hogy győzelmes életet él. Így a Biblia üzenete rendkívül egyszerűvé válik: „Jézus győzött, és az Istentől való függés által, én is győzhetek. Élhetek úgy, ahogyan Ő élt, az Atyámba vetett hit által.” E tapasztalat birtokában úgy élünk majd, hogy életünk egyetlen területén sem támad bennünk lázadó gondolat. A jellem tökéletességét egy olyan bukott természetben érzük el, amely még képes a bűnre, és ennek következtében többé nem teszünk alkalmi kitérőket az önmagunkkal szembeni engedékenységek területére. Mindig nemet mondunk minden kísértésre, ahogy Jézus tette. És hogy végleg elnémuljon az az ellenvetés, miszerint Jézus csak azért volt bűntelen, mert Isten volt, az utolsó nemzedék fogja bebizonyítani minden kétséget kizáróan, hogy bűnös természetű férfiak és nők is képesek bűn nélkül élni. Ez az utolsó, döntő bizonyíték hozzájárul majd Isten jellemé-

nek, uralmának, igazságosságának és kegyelmének végső igazolásához – és ezzel a nagy küzdelem a végéhez közeledik.

Készek vagyunk elfogadni ezt a kihívást? „Krisztus emberré lett, és elviselte a világ minden gyűlöletét, hogy megmutassa férfiaknak és nőknek, hogy képesek bűn nélkül élni, hogy Isten megszentelheti szavaikat, tetteiket és szívüket. Tökéletes keresztényekké válhatunk, ha életünkben megmutatkozik ez az erő.” (*The Upward Look*, 303. o.) Isten megígérte, hogy győzelmet ad minden bűn felett. Ennek az ígéretnek a fényében a bibliai tökéletességnek soha nem kellene elrettentő tanításnak lennie, hanem a legdicsőségesebb távlat, amelyet Isten valaha is népe elé állított. Isten valóban képes megőrizni minket minden elbukástól.

Tartalomjegyzék

Bevezető	3
„Kérem, hogy az igazi evangélium álljon fel!”	5
Mi a bűn?	19
Hogyan élt Krisztus?.....	35
Ami az embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges.....	53

